

XV. évfolyam 1. szám

2019. április

MAGYAR CSENDŐR

Híven, Becsülettel, Vitézül!
A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület
Kiadványa

***Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország Feltámadásában!
Ámen!***

**A Magyar Királyi Csendőrséget az Alkotmány-
bíróság 44/991 számú határozataival rehabilitálta.
Törvény és alkotmány ellenesnek nyilvánította az
Ideiglenes Nemzeti Kormány csendőrség fel-
oszlátására vonatkozó 1690/ 1945.M.E. rendeletét
(Magyar Közlöny 1991.VIII.28)**

**PUBLICATION OF EVIDENCE INTERNATIONAL INVES-
TIGATION 1935 - NEMZETKÖZI RENDVÉDELMI
NYILVÁNTARTÁS - 93. OLDALÁN 1935. ÉVBEN A MAGYAR
KIRÁLYI CSENDŐRSÉGET A KANADAI CSENDŐRSÉGGEL
EGYÜTT A VILÁG LEGHATÁSOSABBAN MŰKÖDŐ
BŰNÜLDÖZŐ SZERVÉNEK MINŐSÍTETTE.**

HU ISSN 1786-9250

**Kiadja: A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület
2030 Érd, Teréz u. 30.**

**Felelős szerkesztő: Ságvári Pál elnök
Postacím: 2700 Cegléd, Muskotály u. 11.
E-mail: sagvari.alez@gmail.com
magyarcsendorok@ymail.com
Tel/fax: 06/53-312-587
Mobil: 06/30-583-80-11**

*A kiadványban közöltek nem feltétlenül egyeznek a szerkesztők vé-
leményével. Kéziratokat és fotókat a szerzők kérésére visszaküldjük.
E-mailben küldött írásokat World 6 vagy újabb verzióban, képeket,
rajzokat JPG formátumban kérünk. Gépíró kapacitással nem rendel-
kezünk, korosabb olvasóinktól fogadunk el csak gépelt kéziratokat.*

A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület honlapja: www.magyarcsendorok.hu

Születésnap i köszöntő

Egyesületünk egyik sikeres vívmánya a negyedévenként megjelenő kiadványunk a Magyar Csendőr. Első számát nem véletlenül március 15-én adtuk ki. Az elmúlt 15 évben évente közel ezer példányban jelentetjük meg a 60-70 oldalas, gondosan szerkesztett szerény külsejű csendőr újságunkat. Mint a visszajelzésekből tudjuk, sok becsületes csendőrbarát magyar ember örömére.

Gondoljunk bele,akkor (2004-ben), hatvan év kényszerű szünet és a csendőrségre szórt ezernyi rágalom, gonosz indulatok után, a magyar sajtó palettáján megjelenik egy olyan lap amely következetesen a m. királyi csendőrség szellemiségét, törvénytiszteletét, kiemelkedő szakmaiságát, rendíthetetlen hazaszeretetét sugározza. Az itthoni, de különösen az emigrációba kényszerűit csendőr bajtársaink számára szinte hihetetlennek tűnt, hogy olyan országban látott napvilágot ahol a kommunista hatalom birtokosai és azok kiszolgálói hosszú évtizedeken át „tűzzel-vassal” irtották a csendőrségnek még az emlékét is. Ráadásul kötelezően rendelet szabályozza sajtótermékek kiadását, forgalmazásának rendjét.

Mégis belevágtunk, sikeresen működtetjük a lapot,amit a jövőben lehetőségeink szerint tovább szeretnénk javítani. A Magyar Csendőr mindenek előtt a hazai és külhoni viszonylatban is szórványban élő tagságunk hiteles tájékoztatását szolgálja és összekötő kapocsként is fontos

küldetést teljesít. Még akkor is ha napjainkban az informatikai „okos” eszközök segítségével seregnyi ismeretekhez jutunk akarva, gyakran akaratlanul. Sokan tanúsíthatjuk, hogy amit ebben az országban 1945 után írtak, rossz szándékkal összehordtak a csendőrségről, még 1990 után is -ritka kivételtől eltekintve- többségében hamisak, félrevezetőek.

Ez is nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a köztudatban nemzedékeken át ezek az információk rakódtak le a csendőrségről, megosztva a társadalom tárgyilagos értékítéletét történelmi szerepének megítélésében. Nem tekinthető véletlennek. Mert a „divide et impera” (oszd meg és uralkodj) elv alkalmazása 1945-től a moszkovita hatalombitorlók és utódaik érdekeit szolgálták, különösen a II. világháború tragikus eseményeinek csendőrségi vonzataiban. Ezzel párhuzamosan, kabaréba illő blódségeket találtak ki és terjesztettek a csendőrség lejáratására (filmek, könyvek, újságok) amiket a tájékozatlanok, el is hisznek napjainkig. Olyan elképesztő ostobaságok is hallhatóak, hogy az ötvenes évek elején a kötelező beszolgáltatások idején a „padlás söprés” sok helyen a csendőrök erőszakos közreműködésével történtek a falvainkban és hasonlók.

Amikor a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesületet törvényes keretek között megalakítottuk, föl vállaltuk a csendőrség ügyének hűségese szolgálatát, ezzel együtt a jelzett visszasságok feloldásában a részvételünket is vállaltuk. „Az Egyesület kiemelt működési célja., szervezetileg segíteni a

közvéleményben 1945 évben politikai okok miatt felosztatott m. kir. Csendőrség, mint katonailag szervezett őrtestület tisztességének, katonai becsületének helyreállítását a több évtizedes hamisítások és rágalmak miatt.”(idézet Alapszabályunk 3.-ik paragrafusa első pontjából).

Célkitűzésünk megvalósításáért a Magyar Csendőrben továbbá rendezvényeinken, honlapunkon, hiteles dokumentációk, ránk hagyományozott eredeti kéziratok, visszaemlékezések tudományos igényű történeti kutatási eredmények közreadásával is folyamatosan népszerűsítjük a csendőrséget. Számos írásunkban bemutattuk a m. kir. Csendőrség létrejöttének körülményeit, történetét, állományának példaértékű szolgálatát a közrend és közbiztonság fenntartásában, helytállását az I-II. világháború véres eseményeiben, írásainkban is fejet hajtottunk a közbiztonsági szolgálat teljesítése közben és a háborúk során, valamint a kommunista diktatúrák kegyetlenségei miatt hősi halált halt csendőrök, rendőrök és honvédeink emléke előtt.

Több tanulmány közreadásával bemutattunk külföldi országokban napjainkban is sikeresen működő csendőrségi szervezeteket. Mint például Argentína, Kanada, Lengyelország, Olaszország, Törökország, vagy a szomszédos Románia csendőrségét. Ezekkel az írásokkal is érzékeltettük, hogy a rendőrség mellett, különösen vidéki viszonylatban, szükség van a csendőrségi szolgálatra a világviszonylatban is növekvő bűnözés visszaszorítására, a törvényes rend maradéktalan fenntartásáért.

Közölt írásainkban nem kerültük el az un. „kényes témákat” sem. A kirívó események közül említem, hogy korabeli bírósági peranyagok, visszaemlékezések, tudományos igényű tanulmányok közreadásával segítettük az eligazodást a csendőrség 1942-es újvidéki eseményekben történt részvételéről, például dr. Képíró Sándor csendőrszázados elleni (felmentéssel végződött) perek kapcsán. Számos cikkben, visszaemlékezésben foglalkoztunk a csendőrség szerepéről a magyar zsidóság deportálásában való részvételéről. Itt is sorra bizonyíthatóak, hogy a m. kir. Csendőrség minden vádaskodás ellenére nem követett el a zsidóság ellen törvénytelen ségeket, bűncselekményeket az ország német megszállása és a háborús körülmények ellenére sem. Vagyis a csendőrséget mint katonailag szervezett őrtestületet, nem terheli felelősség az adott kormányzatra 1944-ben német követelésre kierőszakolt tragédiákért!

A Magyar Csendőr-ben megjelenő írásaink a csendőrségi hagyományok, ezen belül a csendőrségi folyóiratok, különösen a Csendőrségi Lapok tovább élését is szolgálják. A 34 éven át kéthetenként megjelentetett színvonalas szakmai folyóirat, vagyis csendőrújság, jól szolgálta (többségében máig időszerű) közbiztonsági ismeretek, tapasztalatok terjesztését, nem utolsósorban a csendőrök hazafias nevelését. Számunkra azért is jelzés értékű mert az utolsó száma, Magyar Csendőr néven jelent meg 1944 december elsején. Az emigrációban a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség (MKCsBK) által szerkesztett és hosszú évtizedekig Kanadában és az USA-ban kiadott Bajtársi Levél,

vagy a volt Magyar Csendőrök Családi Közössége nevű magyar csendőrségi szervezet Egyesületi Értesítő-je (Cleveland, Ohio) és hasonló csendőrségi kiadványok szellemisége a Magyar Csendőr követendő példaképei. Azok is maradnak a jövőben is.

Viszont akik lapunk "modernebb, dizájnos" megjelentetését szorgalmazzák azt üzenjük, szíveskedjenek a bankszámlánkra utalni ennek a növekvő költségeit. Mert a jelenlegi Magyar Csendőr nyomdai és postai bekerülése évente kiadott 3-4 szám esetében is példányonként meghaladja a 2500 forintot. Külföldre postázás esetén a dupláját. Ami a tartalomra vonatkozik azt bízzák ránk és segítőkinkre. Az elmúlt másfél évtized meggyőzően bizonyította a Magyar Csendőr népszerűségét, olvasóink ragaszkodását lapunk szellemiségéhez. Sokan jelezték, olvasás után minden példányt gondosan megőriznek, és az Országos Széchényi Könyvtárban is megtalálhatóak a kutatók és az utókor számára, vagyis maradandó történelmi, kulturális értékeket is képviselnek!

Elnökségünk nevében hálás köszönetet mondok a szerkesztői és terjesztői munkánk minden résztvevőjének, hűséges tagságunknak és olvasóinknak. Tizenötödik születés napja alkalmából szeretettel köszöntjük a Magyar Csendőr-t. Isten éltesse sokáig!

Híven, becsülettel, vitézül!

vitéz Ságvári Pál

Csendőrnapi Budapest

Ez évben február 23-án ünnepeltük a m. kir. Csendőrség 138.-ik születésnapját Budapesten. A Hadtörténelmi Intézet díszudvarán katonai tiszteletadás mellett megkoszorúztuk a két világháborúban hősi halált magyar csendőrök emlékére 1999. októberben felszentelt emléktáblát.

A felhívójel és a himnusz elhangzása után a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöke köszöntötte az ünnepség résztvevőit és a m. kir. Csendőrség érdemeit méltató szavai után megnyitotta a központi Csendőrnapiot. Mészáros László alezredes a Magyar Honvédség protestáns táborig lelkésze imát mondott a hősi halált halt csendőrök lelki üdvéért.

Imájában kérte a Mindenható adjon a megosztott magyar társadalomnak annyi lelki erőt, hogy a sok évtizedes törvénytelenlégek és rágalom után hazánkban méltó helyére tegye a csendőrséget.

A koszorúzás rendje szerint szervezeteik képviseletében elsőként Dr. Havasi Zoltán rendőrtábornok, a Vitézi Rend, a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége nevében Esküdt Lajos ny. ezredes, számos tiszteletbeli csendőrőrs és más bajtársi szervezetek után a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület, a külhoni szimpatizánsok, és vitéz Kőrössy Zoltán koszorúját vitéz Ságvári Pál elnök mellett Tóth Csaba ny. rendőralezredes alelnök helyezték el a kegyeleti emlékhelyen. Az ünnepség a Szózat, a Magyar Takarodó elhangzása és a díszőrség elvonulása után fejeződött be a várban.

A budai Szent Margit Gimnázium Apor teremben a csapatzászló előtti tisztelgéssel, közös imával, a Csendőrinduló eléneklésével folytattuk csendőr elődeink ünneplését. Az ünnepi megnyitót az Egyesület elnöke néhai vitéz Kiss Gábor csendőrfőhadnagy „Hálaadás” című versének utolsó soraival zárta:

„Áld meg urunk Néped, csendben kérünk Téged
a régi csendőr helyett újra csendőrrel védj néped!”

Ezt követően Vincze Gábor történész (Ópusztaszer) színvonalas előadást tartott csendőrsorsok Magyarországon a diktatúra időszakában címmel.

Számos hozzászólás után elnöki határozat ismertetésével a csendőrség ügyében kifejtett munkásságuk elismeréséül Csendőrségi Érdemkereszt, A Hazáért Érdem Érem, és Tiszteletbeli Csendőr Érdem Kereszt kitüntetés egyikében részesült egyesületünk tagjai közül Prof. Dr. Szakály Sándor történész, v. Hangodi János, v. Dankó Ferenc, v. Dinga

László, Szekeres István, Széplaki István, Dr. Francsics Ottó, Dr. Gulyás István, Széles Tamás, Tóth Kálmán bajtársak és Tóth Ernő úr. Előléptetésben, illetve kinevezésben részesült Kovács Antal, Tóth László és Rákász József bajtársak. A szünetekben bajtársi beszélgetések mellett fogyaszthattuk Szabóné Magyar Etelka, kitüntetett tb. csendőr, felajánlásával készített finomságokat. A továbbiakban megtekintettük Tóth Csaba dokument filmjeiből készített összeállítást a m. kir. Csendőrség életéből. Befejezésül közösen énekeltük el a Székely Himnuszot.

Vitéz Ságvári Pál

Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöke

Csendőrnapi tiszteletadás

Szeretnék pár gondolatot megosztani az olvasóval annak alkalmával, hogy közeledik a Csendőrnapi tiszteletadás 124. évfordulója. Gondolataim ezt a százhuszonnégy évet száguldozzák végig, kérem, tartsanak velem. 1881-ben királyi rendelettel alakult egy testület, mely a Csendőrség nevet vette fel, tagjai a csendőrök voltak. Szigorú fizikai és szellemi feltételeknek kellett megfelelni ahhoz, hogy valaki csendőr lehessen. Néhány év alatt a sok-sok jelentkező közül válogatták ki szí az ezerkétszáz főt, akik megfeleltek a követelményeknek. Kérem, gondolják el, hogy milyen szervezettség, fegyelem, hazaszeretet kellett ahhoz, hogy ez az ezerkétszáz csendőr elérje azt az eredményt, amit elért. A mai Magyarország területének a háromszorosán, 283000 négyzetkilométeren tevékenykedtek, és ...Istenem!, akkor az igazi Magyarország lakossága húszmillió volt. A bűnügyek felderítési aránya elérte a 97%-ot, amit azóta nem szárnyalt túl a világ egyetlen rendfenntartó egyesülete sem. Ezek tények, ez az igazság, és az igazságot le lehet tagadni, hazudni, elhallgatni, félremagyarázni, meg lehet gyalázni, attól az igazság, igazság marad, és annak győzni kell.

Hatvannégy éven keresztül a Csendőrség példa értékű rendet tartott az országban a fennálló törvények betartásával. Ezt mindenki gondolja végig!!! Sajnos 1945 után olyan korszak következett, mely történelmünk leggyászosabb, leglélektölőbb korszaka volt, és ez 44 évig tartott. A háború befejezése előtti hat hónap, de főleg Budapest védelme alatt a testület 51%-a hősi halált halt. Ilyen helytállásra, ilyen hazaszeretetre csak a Csendőrség volt képes. Negyvennégy év alatt a szovjet mintájú rendszer minden igazságot meghamisított, a lakosságot lélektölő, öntudatvesztő agy mosás alá kényszerítette. A világ közvéleményét gálád hazugságokkal árasztotta el, azt akarta elhíttetni mindenkivel, hogy a háború minden borzalmáért a Csendőrség a felelős.

1945-ben a Csendőrséget megszüntették, és kegyetlen, igazságtalan bosszúhadjárattal gyilkolták, üldözték tagjait.

Minden ellenkező állítással szemben az igazság az, hogy a zsidótörvényt, a deportálásokat nem a Csendőrség találta ki, sőt számos esetben határozottan fellépett azok ellen. Az oroszok elleni hazavédelemben az állomány 51%-a hősi halált halt 49%-a pedig üldözött volna a zsidókat? Nem, és bízom abban, hogy Önök, kedves olvasók is tudják, hogy nem. Sajnos túlkapás, személyes szörnyettség előfordult, azt

meg keltett büntetni, így volt igazságos. Az egész testületet kegyetlenül gyilkolni, üldözni igazságtalan tett volt, amit minden gondolkodó, igazságszerető embernek el kell ítélnie. A németeknél Nürnbergben csupán huszad annyi háborús bűnöst találtak, mint nálunk. Gondolják Önök, hogy az úgy igazságos volt? Rákosiék a szovjetek mocskos, bűzlő, fertőző vöröscsillagos oltárán áldozatot akartak bemutatni, és az áldozat szerepét a Csendőrségre osztották ki. Szörnyű, hogy az állítólagos rendszerváltás után tizenöt évvel még mindig nem tisztult ki az emlékezet. Lassan, nagyon lassan történik érdemi változás.

Édesapámra emlékezve szőttem gondolataimat, fejtegettem az igazságot, aki a legbecsületesebb, a legjobb lelkű, igazi nagybetűvel irt EMBER volt. Bízom abban, hogy - majd ha újra találkozunk járőrözve az ég útjain- jelenthetem Neki és a többi bajtársnak: érdemes volt élni csendőrként

HÍVEN, BECSÜLETTEL, VITÉZÜL.

Zsigmond István

Emlékezzünk csendőr hőseinkre

Hősi halált haltak a hazáért!

Bondár Mihály beregszászi szárnybeli csendőr az oroszokkal Zablotownál vívott ütközetben kapott sebeiben 1914. november 1-jén Kosówban meghalt.

Lukács Kálmán csonoplyai őrsbeli őrmester az oroszokkal vívott harcban 1915. november 6-án Rudka mellett elesett.

Gebhart Ferenc szegedi kerületi csendőr a románok elleni harcban szenvedett sebesülésében 1916. november 5-én meghalt.

Gyarmati József réraranyosi őrsbeli csendőr a románokkal harcolva 1916. november 5-én Csernahévíz mellett elesett.

Rácz György nagyperkátai őrsbeli címz. őrmester 1916. június 24-én komitácsi-üldözés közben Szerbiában Makovnik mellett elesett.

Kardos Imre debreceni őrsbeli csendőr az olaszokkal vívott csatában 1918. november 1-én Monte-Grappánál elesett.

Kovács Péter 2. osztályú őrmester a cintosi őrs parancsnokai laktanyának fellázadt román néptömeg elleni védelmében 1918. november 2-án elesett.

Szoboszlai Dániel őrmestert a zarándi Őrs parancsnokát, fellázadt román néptömeg 1918. november 2-án Zarándon meggyilkolta.

Radványi Sándor debreceni őrsbeli 2.oszt. őrmester 1918. november 3-án Trient közelében olasz hadifogságba esett, ahol meghalt.

Kiss Pál őrmestert, a csentai őrs parancsnokát és **Kovács Mátyás** csentai őrsbeli alőrmestert lázadó szerb néptömeg 1918. november 7-én meggyilkolta.

Oláh János járásőrmester, gávai járás és őrsparancsnokot, **Szanyi Károly** és **Gyermán Imre** gávai őrsbeli próbacsendőröket a románok 1919. július 7-én Nyíregyházán kivégezték.

Bakonyi András őrmester, paksi járás és őrsparancsnokot, és **Csala Bálint** paksi őrsbeli alőrmestert ellenforradalmi tevékenységük miatt vörös terroristák Pakson 1919. január 26-án meggyilkolták.

Dékány Benedek járásőrmester, ráckevei járás és őrsparancsnokot ellenforradalmi tevékenysége miatt vörös terroristák Ráckevén, 1919. június 29-én meggyilkolták

Áldott legyen az emlékük!

Kosaras Péter Ákos

Elhallgatott történelem

„1. Megemlékezzél arról, amivel Istennek tartozol 2. Én vagyok a te hazád: Nagy-Magyarország. 3. Hűséged, becsületed, vitézséged nem eladó. 4. Légy erkölcsös, józan életű, engedelmes. 5. Tiszteld előljáróidat, mint atyádat, szeresd bajtársaidat, mint tenmagadat. 6. Tanulj és tudj: a Tudás második fegyvered. 7. Védd a másét. A magadét ne pazarold. 8. Mögötted a törvény. Előtted is az legyen. 9. Igaztalanul ne vádolj, fegyvered ártatlant ne bántson. 10. A család szentély. Ha magadnak nincs: őrsődben megtalálod.”

Fejezetek a Királyi Csendőrség történetéből

Próbacsendőr

Dr. vitéz Kovács Jenő százados a Csendőrségi Lapok 1942. augusztus 15-i számában így foglalta össze a délvidéki eseményekre vonatkozó megállapításait:

Január 5-én honvéd karhatalmi parancsnokság vette át a kutatások irányítását. Ez a karhatalom tetemes csendőr erőkkel lett megerősítve. A vidék megtisztítása egész január hónapban tartott és ezen idő alatt egy honvéd bajtársunk esett el és hét csendőr sebesült meg könnyebben. A partizánokat rejtegető és őket támogató lakosság közül többen estek el a harcokban. Megállapítást nyert, hogy a szerb karácsony napjára, azaz január 7-ére nagyobb arányú felkelést szerveztek, amelynek első felvonása a zsablyai és a csurogi csendőr- és határvadász alakulatok megrohanása lett volna és az így szerzett fegyverekkel megerősítve akartak Újvidékre nyomulni a Sajkás vidék kommunistái. A zsidók mindenben egyetértettek a felkelő partizánokkal és az őket támogatókkal. De nemcsak a nemzetiségek közül kerültek ki partizánok, hanem magyar embereket is találtunk közöttük. Január 14-én esett el a Bánátból származó Molnár Gyula, aki Divnin Kartala mellett a partizánok egyik vezetője volt. A januári események, amelyekben a honvédség részt vett, a Miniszterelnök Úr által a Parlamentben felolvasott hivatalos jelentésből ismeretesek. A januári események után még három ízben vívtak tűzharcot az újvidéki nyomozó csoport járőrei Újvidék utcáin és minden alkalommal kommunista vezetőségi tagok kerültek kézre. Ezen harcok során könnyebben megsebesült Kelemen István őrmesternyomozó.

Ezenkívül Topolyán és Szenttamáson voltak még február hó folyamán fegyverhasználatok az őrsök tagjai részéről kommunisták ellen. Május 2-án pedig Petróc községben egy zsidó kommunista, igazoltatása alkalmával lelőtte Kovács András próbacsendőrt, Nagy János csendőrt pedig súlyosan megsebesítette. Az őrs kivonult tagjai a merénylőt a helyszínen agyonlőtték. Június hóban pedig a zsablyai őrs járőre használt fegyvert eredményesen egy kommunista ellen. Ezekben igyekeztem összefoglalni a délvidéki események történetét. Természetesen ez csak a vázlata annak, amit az ottani csendőrök és nyomozók végeztek, de mégis felöleli mindazt, amit a tisztánlátás szempontjából a Csendőrségi Lapok olvasói elé akartam tárni.

Hogy mégis némi fogalmat adjak, megemlítem, hogy egyedül az újvidéki szárny területén 1941. július 26-tól 1942. május 1-ig több mint hatvan szabotázs, kommunista bűncselekmény, fegyverhasználat stb. volt. A bácskai nyomozó csoportok pedig kb. 2800 kommunistával szemben folytatták le a nyomozást, illetve a felszabadított Bácskában kb. 6500 beszervezett kommunista volt található. A bűncselekményeknek kommunista indító okai voltak és emellett könnyű volt ehhez megnyerni a szerb nacionalista eszmét. Természetesen összefüggésben álltak az események a szerbiai, horvátországi és az oroszországi partizán mozgalmakkal is.

A szemünk előtt lejátszódó szerbiai és horvátországi események bizonyítják, hogy mi lett volna a Bácskában is, ha a magyar csendőr és honvéd kellő időben és csírájában el nem fojtja a partizán mozgalmakat. Ezen a szemüvegen nézzük a délvidéki eseményeket és a hősi halált halt, megsebesült és sokat küzdő ottani őrsbeli és nyomozó csoportbeli bajtársaknak emlékét és munkáját pedig megkülönböztetett tisztelettel őrizzük meg, mert mindnyájan azért küzdöttek, hogy a drága magyar vérrrel visszaszerzett bácskai rögök minél többet teremjenek és a kenyérből mindenkinek jusson egyformán.

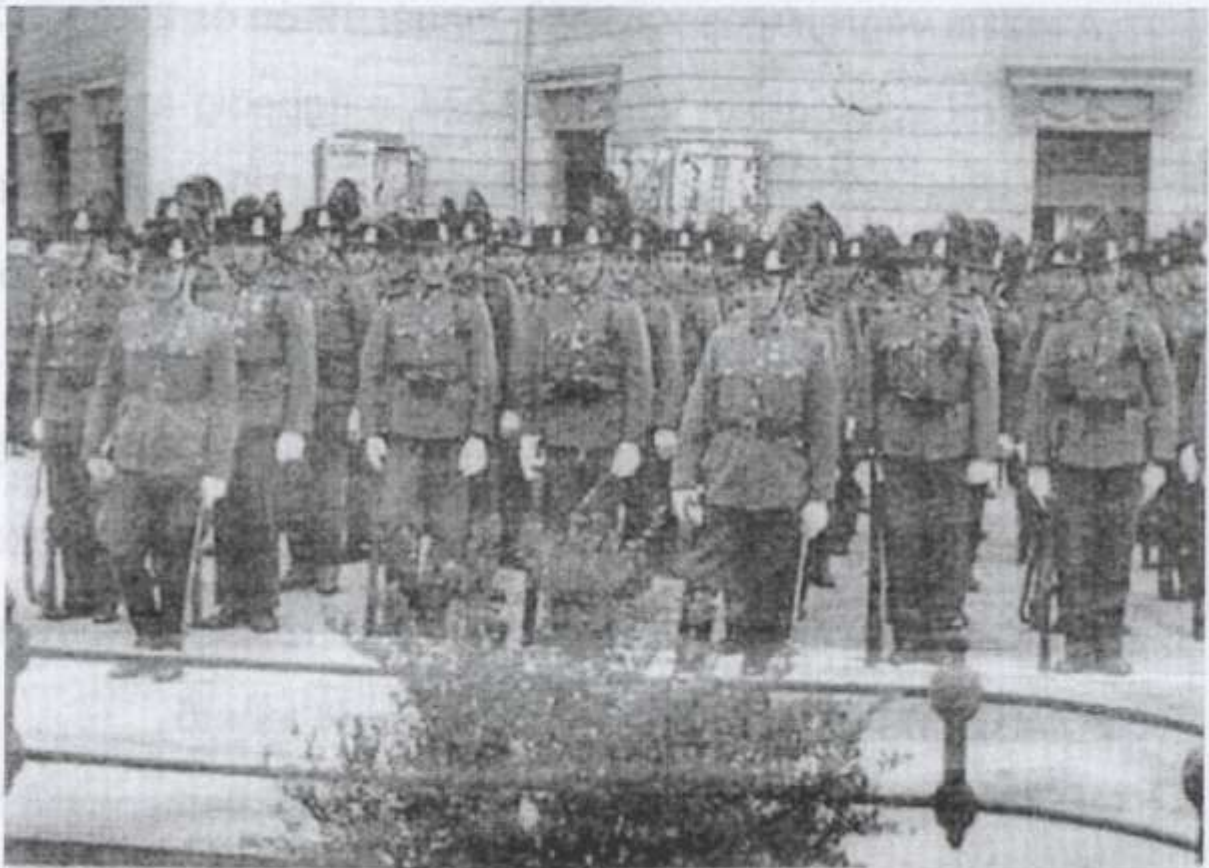
A fentebb már említett, csendőreink illetve a fegyveres kommunisták között lezajlott zsablyai összecsapást további nyomozás, illetve razzia követte. Ez utóbbira az szolgál indokul, hogy a beérkezett jelentésekből kiderült, hogy a partizánokat a helybéli szerb civil lakosság egy része is támogatta, valamint az, hogy a környékbeli tanyákon továbbra is sok partizán rejtőzködött. Ezért aztán a hatóságok kiterjesztették a kutatást a Sajkásság egész területére. Minekutána a csendőrség erői erre elégtelennek bizonyultak volna, így a Sajkásság- ban végrehajtandó razzia lebonyolításával Deák László honvéd ezredest bízták meg, aki három zászlóalj felett rendelkezett. A razziát le is folytatták. Az elfogott partizánok a kihallgatások során azt vallották, hogy társaik jó része a tél miatt

Újvidékre húzódott be, és ugyanide szivárogtak át a Bánátból további fegyveresek is. Mindezeket követően vitéz Szombat- helyi Ferenc vezérezredes a Magyar Királyi Honvédség vezérkari főnöke, az 1942. január 15-én kelt, és a 4089/1942. számot viselő rendeletével a tisztogatási razziát Újvidék városára is kiterjesztette. Ezen rendelet hatására, Feketehalmy-Czeyd- ner Ferenc altábornagy, a szegedi V. hadtest parancsnoka, 1942. január 18-án adta ki az 1300/1942. számú rendeletet, majd Grassy József ezredes, mint Újvidék katonai parancsnoka 1942. január 21-én bocsátotta ki a 136/K/6-1942. számú írásbeli karhatalmi parancsot, amely már részletekbe menően szabályozta az Újvidéken végrehajtandó razzia során betartandó előírásokat. Ebben leírták, hogy a razzia január 21-től január 23-ig fog tartani, illetve, hogy ezen időtartam alatt kijárási tilalmat fognak elrendelni, továbbá, hogy a házak kapuit zárva kell tartani, az ablakokat pedig el kell sötétíteni. A meghirdetett razziáról és az azzal kapcsolatos utasításokról a lakosságot a nyilvános helyeken kifüggesztett plakátok útján tájékoztatták. Az érintett hatóságok azt is közölték, hogy a razzia célja az újvidéki házak és lakások átkutatása, a városban tartózkodó személyek igazoltatása és szükség szerinti meg- motozása lesz, azzal a célzattal, hogy a partizán- és a kommunista gyanús személyeket kiszűrjék, ezeket elfogják, illetve őrizetbe vegyék. Mindezen túl azt is kihirdették, hogy a jogtalanul birtokolt fegyvereket, valamint minden más katonai anyagot be fognak gyűjteni.

A razzia végrehajtására 1942. január 19-én és 20-án erős karhatalmi egységeket vontak össze, mégpedig az újvidéki 16. határvadász zászlóaljat, a magyar királyi 20. gyalogezred kiskunhalasi I. és II. zászlóalját, az 5. utászezred szegedi zászlóalját, az újvidéki honvéd kerékpáros zászlóaljat, a Folyami Flotta bizonyos egységeit, az újvidéki Rendőrség embereit, illetve a Magyar Királyi Csendőrség makói, szekszárdi és újvidéki egységeinek jó részét. Mindezek összlétszáma mintegy 5000-5500 főre volt tehető.

1942. január 20-án este nyolc óra után valamennyivel a városba rendelt alakulatok tisztjei számára az úgynevezett Báni Palotában eligazítást tartottak. Ezen a megbeszélésen a honvéd- és a rendőrtiszteken kívül a csendőrség képviselőjében bizonyosan jelen volt Gaál Lajos csendőr alezredes, az újvidéki csendőriskola parancsnoka, a makói tanszázad tisztjei, Csáky József és Kun Imre csendőr főhadnagyk, továbbá az újvidéki csendőriskolától Gerencséry Mihály csendőr főhadnagy, a szekszárdi csendőriskolától pedig dr. Zöldi Márton és Stepán László csendőr főhadnagyk, valamint Bátori Géza, Fóthy Ferenc és Horkay József csendőr alezredesek.

Forrás: Magyar Fórum, 2012. július 26.

Csendőrök Szabadkán

A Báni Palotában megtartott eligazításon Gaál Lajos csendőr őrnagy (később alezredes) többek között azt közölte az érintettekkel, hogy a razzia megtartására 21-én, 22-én és 23-án kerül sor, majd Gaál őrnagy azt is kijelentette a fegyverhasználatra vonatkozóan, hogy a legkisebb ellenállás esetén is fegyvert kell használni. Ezen utasítás ellen - amint arról az eligazításon felvett jegyzőkönyv is beszámol - a jelenlévő csendőrtisztek közül dr. Képiró Sándor tiltakozott, mégpedig azzal az indoklással, hogy ezt a parancsot így, a Szolgálati Szabályzat szerint nem lehet végrehajtani. Éppen ezért Képiró azt kérte az eligazítást tartó felettesétől, hogy a fegyverhasználatra vonatkozó parancsát adja írásba, mire Gaál Lajos azt közölte, hogy ezt nem teheti meg, lévén őt magát is csak szóban utasították. Mindezek után, mivel az

utasítás ellene mondott a Szolgálati Szabályzatban leírtaknak, a többség elfogadta Képíró Sándor értékelését, miszerint a fegyverhasználatra vonatkozó szóbeli parancs nem kötelező érvényű, így a karhatalmi feladat végrehajtásában nem a szerint, hanem a Szolgálati Szabályzatban előírt rendelkezéseknek megfelelően kell eljárni.

A razzia során a beosztott tiszteknek - honvédeknek, rendőröknek és csendőröknek egyaránt - egy-egy úgynevezett kutatócsoportot kellett vezetniük, illetve ellenőrizniük. A fennmaradt dokumentumok szerint az alábbi csendőrtisztek irányítottak ilyen kutatócsoportokat és vettek részt közvetlenül a razzia végrehajtásában: dr. Képíró Sándor, dr. Kacsko- vics Balázs, dr. Zöldi Márton, Budur Károly, Csáky József, Kun Imre és Gerencséry Mihály. Minden bizonnyal volt még néhány, hozzájuk hasonlóan kutatócsoportot parancsnokló csendőrtiszt, de az ő neveiket nem jegyezték fel. Egy-egy ilyen kutatócsoportba mintegy 50-60 fő volt beosztva, akikből 10- 12 járőrt állítottak össze. Mindösszesen 240 kutatójárőr felállítására került sor. Ezen járőrök tevékenységéért a járőrvezető, a csendőrök esetében általában egy-egy tiszthelyettes volt a felelős. Magasabb szinten természetesen a kutatócsoport parancsnokának kellett irányítania, felügyelnie és ellenőriznie az alárendeltségébe tartozó járőröket. A kutatójárőröket igyekeztek vegyes legénységgel ellátni, így az öt főből általában ketten csendőrök - a járőrparancsnokok nagyobbik része is közülük került ki -, még ketten honvédek voltak, akik

mellé rendszerint egy a várost és a helybélieket is jól ismerő rendőrt is beosztottak. Feladataik közé tartozott az igazoltatás, az esetleges motozás, ha szükségessé vált, akkor a házkutatás és a gyanúsítottak őrizetbe vétele is. A kutatójárőrök összlétszáma 1000-1200 főt tett ki.

A fentebb említett kutatójárőrök mellett úgynevezett „gyűjtő” és „kísérő” járőröket is állítottak fel. A „gyűjtő járőrök” a kijelölt gyűjtőpontokhoz kísérték be az őrizetbe vett személyeket, a „kísérő járőrök” feladata pedig az volt, hogy az őrizetbe vett személyeket az újvidéki levanteotthonban felállított Igazoló Bizottság elé kísérik. Sajnos sem a gyűjtő-, sem pedig a kísérő járőrök összetételéről és létszámáról sem rendelkezünk pontos információkkal, így azt sem lehet megállapítani, hogy ezek soraiban hány csendőr vagy katona, illetve rendőr teljesített szolgálatot.

A fentebb említett és a városi levanteotthonban működő Igazoló Bizottságot, Újvidék lakóit jól ismerő és köztisztelőben álló polgárokból - voltak közöttük egyházi személyek, újságírók, kereskedők, illetve a közjegyző és egy pénzügyi vezető - állították össze. A bizottság létszáma tíz fő volt. Az ő feladatuk az volt, hogy a razzia három napja alatt, a magukat kellőképpen igazolni nem tudó és ezért előállított személyeket igazolják, vagy az általuk is ismeretlennek titulált és így partizángyanússá vált személyeket, valamint azokat, akik bűncselekményt követtek el a razzia során, a csendőrnnyomozóknak, illetve az illetékes bíróságnak átadják.

Ezen igazolóbizottság a három napos működése alatt mintegy 20 000 személyt igazolt vagy adott át a hatóságoknak! Az újvidéki leventeotthonban volt egyébiránt a razziát irányító parancsnokság székhelye is. A razzia részletes tervének kidolgozásáért egy csendőrtiszt - Gaál Lajos őrnagy az Újvidéki Csendőriskola parancsnoka - és egy rendőrtiszt - Tallián József rendőr főfelügyelő - volt a felelős.

1942. január 21-én reggel öt órakor sorakoztak fel a tisztek és alárendeltjeik az újvidéki csendőriskola udvarán. A razzia végrehajtására vonatkozó parancsnoki utasításokat a tisztek és a kijelölt járőrparancsnokok szóban és írásban is megkapták, majd nem sokkal később megkezdődött a razzia, amely este hat óráig tartott.

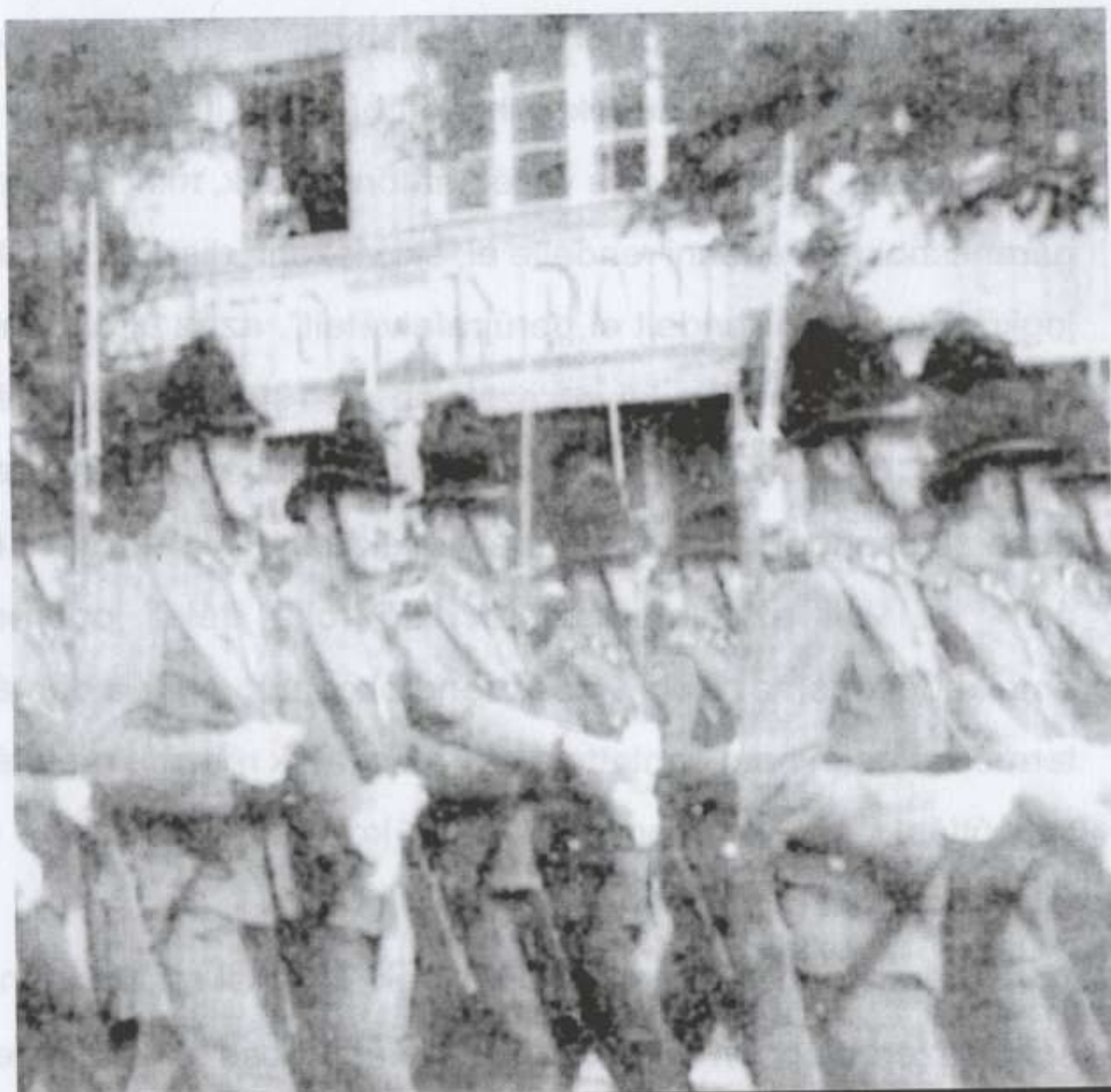
Az tagadhatatlan tény, miként az ügyvel kapcsolatosan később lefolytatott vizsgálatok is tisztázták, hogy a karhatalmi feladat végrehajtására kiadott katonai parancsok és a razzia első két napjának gyakorlati végrehajtása nagyjából-egészében megfelelt az akkor hatályos törvényi rendelkezéseknek. Az első napon ugyan a leventeotthonból Gaál Lajos csendőr őrnagy parancsára az éjszakai órákban 15, míg a másodikon 5 személyt a Duna-parton lévő strand területén kivégeztek, de ezeket az elítélteket a városi igazolóbizottság sem igazolta és a statáriális eljárás során partizánnak ítélték őket.

Minekutána az első két nap járőrözései nem jártak a partizánok elleni fellépés szempontjából nézve jelentősebb eredménnyel, Feketehalmy-Czeydner Ferenc tábornok és Grassy József ezredes az addigi eljárásokat kifogásolva szorosabb, szigorúbb eljárást követeltek beosztottaiktól a január 22-én este megtartott eligazításukon. Ennek

megfelelően a járőröket ellátták egy, a gyanúsaknak ítélt személyek nevét tartalmazó listával, amely névjegyzéket a rendőrség, a csendőrség nyomozóosztálya, valamint a kémelhárító kirendeltség illetékesei közösen állítottak össze. Szomorú tény, hogy erre a listára rosszindulatú feljelentők információi alapján is fel lehetett kerülni...

Január 23-án reggel a razzia az előző két nap gyakorlatának megfelelően kezdődött meg, azzal a korábbiaktól való eltéréssel, hogy a „gyanúsak névjegyzékén” szereplő és ennek alapján előállítandó személyeket bekísérték a leventeotthonba. Szintén a később lefolytatott vizsgálatok bizonyították, hogy előfordult azért az is, hogy a kutatójárőr vezetője nem állította elő a névjegyzéken szereplő családot vagy családtagot, ha például a család tagjai közül csak egyvalaki is beszélt magyarul, illetve amennyiben igazolták, hogy valamely családtag már az Osztrák-Magyar Monarchia idején is teljesített katonai szolgálatot, azaz már Trianon előtt is újvidéki illetőséggel bírt. Ezen a bizonyos listán érthetetlen módon szerepeltek olyan személyek is, akiket a korábbi két nap valamelyikén már egyszer bekísértek a leventeotthonba és ott az igazolóbizottság igazolta is őket. Mindennek ellenére őket is lefogták 23-án és néhányukat később ki is végezték...

Forrás: Magyar Fórum, 2012. augusztus 2.

Újvidék

Noha, az Újvidéken elkövetett vétségek tényét senki sem vitatta el, mégis nagyon sokan jogtalannak tartották a súlyos ítéleteket. így a Magyar Királyi Honvéd Vezérkar Főnöke Bíróságának a H. 448/43/118. számú jogerős ítéletét - semmisségi panasz, vagy semmisségi panasz a jogegység érdekében - használt perorvoslati eljárásban megtámadták. Az új vizsgálatok eredményeként a Legfelsőbb Honvéd

Törvényszék 1944. április 26-i hatállyal, az I. 339/1944. számú ítéletével az első fokon hozott bírósági ítéletet meg is semmisítette, és az ügyet a vezérkar főnökének, mint illetékes parancsnoknak átteni rendelte el, aki viszont „diszkrecionális jogkörében nem rendelt el perújrafelvételt”, azaz új bírósági eljárást. Mindennek a következtében az 1944. május 25-én kelt „40.116/el.n.fbü.” rendelet alapján a korábban elmarasztalt mind a csendőrtisztet visszahelyezték az 1944. február 18-án - ez volt az elmarasztaló első fokú ítélet jogerőre emelkedésének a napja - viselt rendfokozatába. Ez a döntés természetesen nem érintette a civil áldozatok részére megítélt kárpótlást, azt a magyar királyi kormány továbbra is folyósította az érintetteknek.

A szerencsétlen kimenetelű újvidéki katonai razzia után - sokak szerint éppen ennek szigora miatt - hosszú ideig teljes nyugalom jellemezte a Sajkásságot. 1943 decemberében azonban újra megjelentek bizonyos bolsevista csoportok a térségben, akik „felújították” elődeik tevékenységét. Éppen ezért Újvidéken a város honvéd laktanyájában egy tanfolyamot szerveztek meg az illetékesek, ahol egy Szabó József nevezetű honvéd hadnagy a partizán elhárítás módosatait oktatta a különböző iskoláktól odavezényelt csendőröknek, illetve határvadászoknak. Az események

azonban ekkor újból felgyorsultak. Még csupán három napja tartott a tanfolyamisták képzése, mikoron a hallgatókat riadóztatták és három tehergépkocsin Zsablyára szállították. Szintén ide rendelték még az újvidéki csendőriskola állományát és egy további honvéd zászlóaljat is. Az összevont erők parancsnokának, Zalasdy Ferenc csendőr alezredest nevezték ki, és feladatául szabták meg, hogy a vidéken bujkáló partizánokat fegyverezze le, és ejtse fogságba. Egy hatalmas, nagy kiterjedésű kukoricaföldön sikerült is bekeríteniük csapatainknak a partizánokat. Természetesen azok nem adták meg magukat, aminek következtében hamarosan már mindenfelé dörögtek a fegyverek. Az összecsapás során tíz szerb partizán elesett, akiknél csendőreink új angol gyártmányú, illetve nyilvánvalóan korábban zsákmányolt német géppisztolyokat találtak. Az elesett partizánok földi maradványait a zsablyai temetőben helyezték végső nyugalomra, a korábbi partizántámadások során hősi halált halt mintegy negyven csendőr áldozat sírjainak közelében.

Ugyancsak Délvidéken, 1944 szeptemberében intéztek terrortámadást a partizánok a szabadkai villanytelep ellen. Ekkor az ott elhelyezett honvéd őrséget lefegyverezték, majd ezt követően a villanytelepet felrobbantották. Nem sokkal később már csendőr járőröket is megtámadtak a bolsevisták, majd végül mintegy 200 partizán lefegyverezte a 6 főből álló tavankúti csendőrőrs személyzetét. Ezen csoport ellen végül a debreceni csendőrszázadot vetették be, Andrassy Gyula csendőr őrnagy parancsnoksága alatt. Csendőreink hamarosan meg is tisztították a térséget a partizánoktól. Megjegyzendő, hogy a debreceni csendőrök legnagyobb része, nem sokkal később, immáron a szovjetek ellen vívott harcok során hősi halált halt...

A háború utolsó éveiben, illetve az azt követően végrehajtott szerb megtorlásokat mindannyian ismerhetjük. Ennek során Tito kommunista pribékjei 40-50.000 magyar honfitársunkat gyilkolták le, olyanokat, akik nem hajtottak végre sem szabotázsakciókat, nem voltak fegyveresek, és semmiféle más cselekménnyel sem voltak vádolhatóak. Csupán magyarok voltak. Ezért Szerbiában, illetve Jugoszláviában soha, senkit sem vontak felelősségre. És a szerb kormány sem fizetett élet-, járadékot a hátramaradott magyaroknak...

Forrás: Magyar Fórum, 2012. augusztus 16.

A Budai kitörés

1945. február 12.

A történelem egy várnak-városnak hősiee védelméet- akár sikeres volt a védelem, akár elbukott, a hadtörténelem aranylapjain tartanak

Eger hősiee védelméet nem említem, mert ennek Gárdonyi Géza állított örök emléket az „Egri csillagokban”.

A törökök elleni végvári harcok idején számtalan sikeres és sikertelen védelmi harcot említhetünk, de most két olyan várvédelemmel foglalkozom, mely mindegyike vereséggel végződött, mégis az egyik dicsőséggel vonult be a történelembe, a másokról alig esik szó. 1552-ben a törökök Temesvárt fogták ostrom alá. A rövid ideig tartó ostrom után a védők „szabad elvonulás” fejében feladták a várat. A fegyvertelenül kivonuló védőket azonban a törökök megrohanták és lemészárolták.

Ezzel szemben 1566-ban Szigetvár nem adta meg magát, hősieesen védekezett, amíg a legkisebb esély volt a vár felmentésére. Amikor minden remény elfogyott, kitörtek a várból, bár tudták, hogy a biztos halálba rohannak. Ezért vált Szigetvár a magyar történelemben a hősi védelem egyik példájává. Senkinek nem jut eszébe kárhoztatni Zrínyit, hogy

miért vette • fel a reménytelen küzdelmet a sokszoros túlerővel, hogy miért nem volt figyelemmel a vár védőire és a városban rekedt lakosokra. A történelem csak a hősiesség védelmet, az elkeseredett kirohanást és a bátor hősi halált tartja számon.

Hasonló volt a helyzet 1944-45-ben Budapest ill. A Budai vár ostrománál. 61 évvel ezelőtt február 12-én a Budai várban körülzárt magyar és német csapatok, miután a 102 napos ostrom alatt minden lőszerük, élelmük, gyógyszerük, üzemanyaguk teljesen elfogyott. Szigetvárhoz hasonlóan elkeseredett kitörésre szánták el magukat. A kitörő katonák nagy része elesett, csak kevesen jutottak el a Zsámbéknál és Mánynál átló magyar–német vonalakig.

Az elmúlt évtizedekben a hazai történészek, hadtörténészek Budapest ostromát csak az ellenség szemszögéből vizsgálták. Az ostrommal járó nehézségeket, az éhezést, a belövések okozta haláleseteket, az árulókkal, szökevényekkel szembeni kemény fellépést, stb. sokszorosán felnagyítva a „fasiszta” védők nyakába varrták. Ugyanakkor a nemlétező ellenállókat, a bujkálókat, a szökevényeket, az árulókat, nemzeti hősnek kiáltották ki, akik elősegítették a Vörös Hadsereg „felszabadító” hadműveleteit.

E hamis és egyoldalú történelemszemléletnek véget kell vetni? Budapest hősi védelme több- százezer ellenséges katonát kötött le, ami elősegítette a Dunántúlon folyó védelmi harcok sikerét és ezért a szovjet csapatok csak jóval később szállhatták meg hazánk egész területét.

Ez az időnyereség tette lehetővé több százezer magyar nyugatra menekülését, akik ha itthon maradnak, nagy valószínűséggel áldozatul esnek a kommunista „osztályharcnak.”

Budapest védelme katonai szempontból is kiemelkedő teljesítmény volt, amit méltán sorolhatunk a hadtörténelem sikeres védelmi hadműveletei közé. Hálával és kegyelettel gondolunk azokra a magyar katonákra és önkéntesekre, akik hiányos felszereléssel, sokszor elégtelen ellátással várták az ellenség rohamait. De hálával és kegyelettel adózunk azoknak a szövetséges katonáknak, akik életük feláldozásával védték egy szövetséges, de mégis idegen ország fővárosát.

Remélem, egyszer megszűnik a történelemhamisítás, az események liberális és kommunista szájíz szerinti magyarázata és Budapest 1944–45. évi védelme elfoglalhatja méltó helyét a magyar hadtörténelemben! Ekkor majd büszkén hirdetheti minden magyar, hogy Budapest hős védői 1944-45-ben, „Megcselekedték, amit megkövetelt a haza!”

Magyar Katonák Harcosok Bajtársak Világszövetsége

Budapest, 1464. Pro Libertate Alapítvány Pf. 1313.

Noel Péter

A szerző okleveles mérnök, az edmontoni (Alberta, Kanada) magyar közösség aktív tagja, a Honvédelmi érdekeket szolgáló Alberta-i polgári bizottság (D.C.A.C.C.) szervező tagja, tiszteletbeli csendőr, az ottani rádió útján a Csendőr napról többször megemlékezett.

Az egyetemi rohamzászlóalj kitörése.

Itt ülök otthonomban, kint esik a hó és a B.L.-et olvasom. Nem régen jöttem haza Clevelandből, a magyar világtalálkozóról, hol egy előadást tartottam kutatásomról, a ráknak nagy frekvenciás úton történő felderítéséről és kezelési lehetőségeiről. Ott találkoztam v. Ághy-Asbóth Zoltán cső. ezds., „Öreg Bajtárs”-sal és sok más régi kedves csendőr és katona barátaimmal. Amint üzenetét olvastam és elnéztem arcképét, megint együtt voltam Vele és csendes, nemes gondolkodásával.

Amint a szálló hópelyheket néztem, gondolataim visszaszálltak 1944-be mikor mint az egyetemi rohamzászlóalj 2. századának katonája riadót kaptunk, hogy az orosz betört az Újszentjános kórházig, s egységünk harcban áll. Édesanyámtól elbúcsúzva a berobbantott Margit-híd felett épült pontonhídon át rohantam a rózsadombi Baar-Madass-ban lévő század harcálláspontunk felé. Útközben jelentkeztem a Ganz gyár mögötti zlj. harcállásponton, néhány Vecsey kézigránátot magamhoz vettem. A helyzet

tisztázatlan volt, mert senki se tudta, hogy meddig tört be az orosz. Útközben egy mkp. hírvivő felvett és felvitt egészen közel a vonalhoz, hol bajtársaimat megtaláltam. Jelentkeztem Szamody Oláf hdgy. szdpk-omnál, kik már nagyon vártak, mert nem volt rádió összeköttetésük. Az R-3-at Rögtön üzembehelyeztem és megindult a forgalmazás. Szerencsére az orosz támadása elakadt és a vonal megszilárdult. Megható volt, hogy a környék lakossága, hogy hozta ki az ételt, meleg italt, teát a lyukakban és hevenyészett védőállásokban küzdő bs-ainknak.

A budai harcok során átkerültünk a Vérhalom térre, majd a Pálvölgyi Barlang és a Remete-hegy térségébe. Századunk itt harcolta végig a dicső budai harcokat, melyek során Sipeki Balázs szds. zlj. pk-unk is súlyosan megsebesült. Helyére Nagy Zsombor cső.szds. lépett, aki kitűnő katona ember volt, katonái rajongtak érte. Mikor az orosz már a Széli Kálmán téren volt, parancsra kiürítettük messze előretolt állásainkat, mert a Margit-körúti vonal védelmére lettünk rendelve. Megsebesült szd.pk-unk helyét Babinszky László hdgy. vette át, mikor is megfogyatkozva épületharcra lettünk beállítva. Az oroszoknak ugyanis sikerült behatolniok a Posta palotával szemben lévő iskolába és néhány házba is. Századunk kapta a parancsot az épületek visszafoglalására. Hajnali sötétben fejlődünk föl támadásra és az épület egyik ablak nélküli falának a berobbantásával megleptük az oroszokat és a házat 10 perc alatt visszafoglaltuk veszteség nélkül. Az iskola épület elfoglalására indított támadás azonban nem tudott tért nyerni,

mikor a Várból parancs érkezett, mely a Zárda utcai Margit-körút védelmére rendelt bennünket. A zárda már orosz kézen volt. A támadást, noha hatalmas tüzérő állott rendelkezésünkre, nem tudtuk végrehajtani, mert a Duna áradt, a pincékben feltört a víz és a lakosságnak el kellett hagynia az óvóhelyeket.

Ekkor jött parancs a kitörésre. Egy járőrünk hiányával, mely felőrlődött a földérintésben, átvezényelték a Széna-térre. Talán egy szakasznyi erő maradt meg zlj-unkból, mindenki le volt gyengülve, de a szellem kitűnő volt. A Széna-téren borzalmas tüzérségi és akna-tűzet kaptunk és további veszteségeink voltak. A Széna-téri kórház barát-doktorai jártak a sebesültek között halált megvető bátorsággal és kötöztek, adták fel az utolsó-kenetet. Sokan maguk is személyes kísérőivé váltak megdicsőült bs-ainknak. A kitörés elakadt.

Ekkor maradék rohamzlj-unk lendült támadásra. A Széna-tér jegén átkorcsolyázva a házak mellett védelmet találtunk és a Törökbástya vendéglőben elhelyezett orosz aknászokat megközelítve megsemmisítettük.

A pillanatokig tartó zavarban más egységeknek is sikerült átjutni és a kitörés az Újszentjános kórház felé tért nyert. Elfoglaltuk az Olasz fasort, a kórháznál azonban beásott T-34-esek vártak gyalogsági erővel. Nehéz fegyverünk nem volt. Újrarendezés után a Fogaskerekű mentén indultunk el, melynek másik oldalán lévő parkban egy német Tigris páncélost találtunk, melynek gyalogságát kilőtték és egyedül maradt, de menni tudott tovább. Elküldtük az Újszentjános

kórház felé, hol meglepetésszerű oldal támadással sikerült neki az ott beásott tankokat megsemmisíteni, úgy hogy kitörésünk haladhatott előre. Elértük a Svábhegyet, a villákban megsemmisítettük az orosz főőrséget, autóját és ellátását és elláttuk magunkat fegyverekkel, lőszerrel és élelemmel. Ekkor már hajnalodott. A kilátónak vettük az irányt és mély hóban törtünk előre sok hozzánk csatlakozott asszonnal, gyerekekkel. Sok sebesült volt közülük. Néhány kisebb támadástól eltekintve, melyeket könnyen visszavertünk elértük a kilátót. A kilátó előtt megsebesültem. Egy mély hóval borított völgyön haladtunk át, mikor orosz géppuskatűz kaptunk. Egy fiatal német katona elesett mellettem, s lehajoltam, hogy felsegítsem, mikor a következő lövedék a bal lábamon ment keresztül és a szegény német fiú fejében kötött ki. Azonnal vége lett. A kilátót elérve pihenőt tartottunk. Ekkor már kb. egy ezred erő gyűlt össze mindenféle egységekből. Zlj-unkból talán két raj maradt meg. Nagy Zsombor ott volt, mindig buzdított bennünket, a szellem kitűnő volt, de halálosan ki voltunk merülve. A zsákmányolt ételektől megerősödve, az esti sötétséget kihasználva, géppisztolyainkat megmarkolva a megfagyott hó tetején 30 km-es sebességgel korcsolyáztunk neki az orosz állásoknak. Jóformán nem is volt idejük felocsúdni a meglepetésből, már át is törtünk. Veszteségünk kevés volt, de ekkor nehéz tüzérségi tűz zúdult ránk, mely már súlyos veszteséggel járt. A légnyomás mint egy pelyhet kapott föl és bevágott a mély hóba. Teljesen eszméletnél voltam, de nem tudtam mozogni.

Két bs-am talált rám, beszéltek hozzám, de nem tudtam életjelt adni magamról. Azt hitték, hogy meghaltam. Talán egy óra telhetett el, mikor már a tüzérségi tüzet csak messziről hallottam . . . bajtársaim tért nyertek, talán már Budakeszi körül lehettek, mellettem súlyos sebesültek és haldoklók. Nagyon nehezen lábra álltam, egy fadarab segítségével próbáltam menni. Lábam nagyon fájt, kötözve még nem voltam, s csak a hidegnek köszönhettem, hogy a vérzés valahogy elállt. Próbáltam segíteni a sebesülteken, mikor orosz hernyótalpas csapatszállító tehergk-k jöttek. Egy mélyedésbe ugrottam, egy fa mögé, mely megvédett a géppisztoly sorozatoktól. Lőszerem már nem volt. Teljesen fegyvertelenül megpróbáltam átkerülni a magyar oldalra, melynek vonalát szabad szemmel is láttam. Nagy Zsombor és néhány bs-am már arra harcoltak, ahol Kövendy Károly cső. szds. várta a kitörőket, zlj-unkat, kikből csak hírmondó maradt. Nagy Zsombor a magyar vonalak előtt néhány száz méterre halt hősi halált.

Sebesülten kerültem orosz fogságba, melynek leírása nem mondana újat. Többszörösen megszöktem magyar területen, míg végül is sikerült hazajutnom. Tehetetlenül, betegen néztem népem megkínzását, dicső honvédtisztjeink és csendőreink meghurcolását. Kijártam később a régi csatatérre és gondolatban százszor éltem át kitörésünk minden egyes pillanatát dicső bajtársaimmal. Úgy éreztem, hogy a Teremtő csak azért óvott meg a haláltól, mert feladatam van. Ez most itt Kanadában az, hogy próbáljak valamit tenni otthoni

rabnépünk érdekében. A hópelyhek csendesen szállanak odakint... A föld fehér. Az otthoni és a többi szétszórt jeltelen sírokban örök álmukat alvó dicső honvédeinkhez, csendőreinkhez egyre többen csatlakoznak idekint a szabad világban is. Számunk egyre fogy. A kemény harcokban elesettek sírjait fehér hótakaró fedi be. Fejfájukon ez a felírás:
Híven, Becsülettel, Vitézül!

Az Újesztendő alkalmával mint öreg honvéd bajtársatok szeretettel üdvözöllek Benneteket és kedves Családjaitokat is. Tartsátok meg továbbra is azt a kitűnő szellemet, mely immár 32 éve számkivetettségünkben is összetart. Csátát veszthettünk, de a harcot csak akkor fogjuk elveszíteni, ha feladjuk a reményt és jogunkat az ősi jussra, egy szabad erős Magyarországra! Az Úristen legyen velünk

Forrás: Bajtársi Levél, 67. évfolyam 2. szám Canada

Beküldte: Döme Károly csendőrhadnagy USA

Bocz Géza hadnagy
Ason magyar tiszték egyike, aki a
kitörés során sikeresen elérte
saját vonalainkat (sebesülten).

Budai Kitörés Emléktúra

2019

2019. február 2-án részt vettem a budai kitörési emléktúrán. A túrán részt vevők nem teljesítményükkel adóznak 1945 februárjában itt elesett hősök emlékére, hanem azzal, hogy felkeresik a budai hegyekben található ismert katonasírokat. Mécsest gyűjtenek, koszorúznak és a túlélők visszaemlékezéseik segítségével elevenítik fel az akkori eseményeket. Az indulás 17 órakor történt a Törökvész utcából. Első megemlékezési helyszín az Árpád kilátó közelében található sírhelynél volt. Érdekességképpen megjegyzem itt hangzott el Péntek László csendőr őrmester visszaemlékezése. A kilátó közelében zajló harcok során esett hadifogságba. A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület koszorúját ennél az emlékhelynél helyeztem el.

Tóth László 39-es tb. csendőrőrs parancsnok

TISZTELET A HŐSÖKNEK!

A 2019-ES BUDAI KITÖRÉS EMLÉKTÚRÁN RÉSZT VETT

RÉSZÉRE, AKI A TÁVOT SIKERESEN TELJESÍTETTE.

RÉSZVÉTELÉVEL FEJET HAJTOTT
AZ ELESETT HŐSÖK EMLÉKE ELŐTT.

HARC, BÁTORSÁG, KITARTÁS!

Minden nemzetnek a legszebb történelem lapjaira tartozik, hős elődjének helytállása, példamutatása, amelyből ihletet meríthet az utánuk felnövő generációk hada. Ide tartoznak büszke magyar nemzetünk azon hősei is, akik a legreménytelenebb helyzetben, a megadás helyett, az

önfeláldozást, a kitörést választották mint -Zrínyi Miklós Szigetvár védője (1566) vagy Szondi György- Drégelyvár várkapitánya(1552).Ugyanígy beírták nevüket a lapok közé Budapest hős védői is, akik az Attila védvonalban kilőtt legelső szovjet páncélostól számítva,108 napon át védték fővárosunkat, ebből 52 napon át teljes bekerítésben a bolsevista neveltetésű szovjet hadsereggel szemben.

A szovjetek maguk sem felszabadító hadműveletként kezelték az ostromot. A város bevétele után összesen 362.050 példányban osztogatott emlékérem ugyanis nem a "za oszvobozsgyenyije" „magyarul felszabadításért, hanem a „bzjatyije”.azaz elfoglalásáért szó szerepelt. Holott például "felszabadításért" Prága, Nándorfehérvár esetében adományoztak, „elfoglalásáért” szöveggel pedig Bécs, Berlin bevételét illették.

A kitörés során 785 fő küzdötte át magát a saját vonalainkig 1945 II. 15.-ig, de ismert Ernst Schweitzer hadnagy (német 13. páncélos hadosztály) esete is, aki harmadmagával február 23-án érte el Esztergomnál övéit. Ezért néhány történész 800-1000 fő közé teszi a sikeresen átért katonák számát. A többiek fogságba estek vagy életüket veszítették az egyenlőtlen küzdelemben. A kitörésben bizonyítottan sikeresen átjutott MAGYAR hőseink, eddigi kutatásokban előkerült névsora: Hajdú Dezső őrnagy, Máti Kálmán főhadnagy, Boncz Géza hadnagy, Komár Andor csendőr hadnagy, Jász József ht. őrmester, Váli Dániel tizedes, Incze

Antal karp. őrvezető, Hídvégi Béla karp. őrvezető, Szabó Kálmán őrvezető, Rácz Zsigmond őrvezető, Kokovay Gyula tüzér hadapród, Gazdag István honvéd, Kerti János honvéd, Ráfli Mária ápolónő, aki comblövással, fegyverrel a kézben küzdötte át magát. Budapest védőserege mindig a kötelességteljesítés ragyogó példaképe marad az európai nemzetek számára.

Áldott legyen az emlékü! Legyen nekik könnyű a föld!

Megjegyzés: A kitöréskor az egyetemi rohamzászlóalj harcolt az élen néhány német harckocsi támogatásával. Utolsó parancsnoka Nagy Zsombor csendőrszázados volt. A kitörés után február 14-én hajnalban a budajenői erdőnél a magyar vonalak előtt beásott szovjet harckocsiból tüzet nyitottak rájuk. Nagy Zsombor századost halálos lövés érte.

Emlékeim szeretett csendőr Nagyapámról

Hodos János Ferenc csendőr törzsőrmester a Nagyapám 1907. október 19-én született Mezőtúron egy többgyermekes paraszt családban. Nagyon szeretett tanulni, sportolni. Iskolai éve mellett már fiatalon családi gazdaságukban dolgozott, majd kitanulta a fodrászatot. Katonai szolgálati idejének kezdetén, 1927-évben felvételre jelentkezett a csendőrséghez,

Sikeres felvételi vizsgák után egy évig próbacsendőrként, a csendőr iskolák elvégzése után járőrtárs, járőrvezető, majd altisztként őrsparancsnok helyettes beosztásban teljesített szolgálatot Helvécián, Monoron, Irsán, Tápiószelén, Tápiógyörgye csendőr őrsökön.

Parancsnokaitól nagyon jó minősítéseket kapott, fegyelmezett, szorgalmas, bajtársias magatartásáért több alkalommal kitüntették. Tíz éves csendőrségi szolgálat után 1941-ben nősülési szándék miatt, saját kérelmére szerelt le a testülettől. Irsán megnősült, családot alapított, szorgalmasan saját földjén gazdálkodott. 1945 után csendőr múltja miatt fél évig bírósági ítélet nélkül, börtönben tartották és hosszú évekig rendőri felügyelet alatt állt. A rendőri hatóságok

gyakran megalázták, minden héten jelentkeznie kellett, a települést a munka végzés kivételével nem hagyhatta el, vendégeket nem fogadhatott. Később földjeit elvették, de mivel nem akart TSZ-tag lenni, szerencsével a helyi tejüzemben, fizikai munkásként dolgozott a nyugdíjazásáig.

Nagyapámat családszerető, vallásos, igen dolgozó emberként ismertem meg, mindenki aki ismerte, szerette és tisztelte őt. Hatvankilenc éves korában, 1976. május 6-án hunyt el. Albertirsán, az evangélikus temetőben nyugszik. Áldott legyen az emléke! Tiszteletére ismerkedtem meg a m. kir. Csendőrség történetével. Évek óta gyűjtöm a Testület

tárgyi és írásos emlékeit, így meg tudom ítélni a csendőrség szolgálatának maradandó értékeit, ezen belül a közbiztonság 1945 előtti és mai állapotát. Ezekről a témákról több tanulmányt is írtam, szabadidőmben ismeretterjesztő előadásokat tartottam.

Ezen túlmenően minden tiszteletem mindannak amit a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület munkásságával, a csendőrség hagyományainak ápolásával felmutatott az elmúlt másfél évtizedben. Mellékeltem egyik előadásomat ami megjelent a Szemere Bertalan Rendvédelmi Történelmi Tudományos Társaság kiadványában. Tisztelettel közlésre ajánlom a Magyar Csendőr (csendőrújság) olvasói számára.

Híven, becsülettel, vitézül!

Hodos Gábor csendőr unoka

A képen fehér lovon a nagyapám.

Hodos Gábor

A csendőrség megítélése a korabeli magyar sajtóban a Dános-pusztai gyilkosság kapcsán.

Az 1907. július 19-én történt események a Dános-pusztai brutális gyilkosságok a mai Dánszentmiklós (Pest megye) területén mentek végbe.

A kormánypárti Budapesti Hírlap, a szociáldemokrata Népszava, a Kis és a Nap bulvárlapok, mindannyian sokat cikkeztek a bűntényről. A Pesti Napló Ady Endre szerkesztésében szintén hírt adott róla.

A Budapesti Hírlap 1907 júliusi száma arról tett említést, hogy a Szarvas| csárda személyzete négyes rablógyilkosság áldozata lett. Szarvas Istvánt és családját: SZARVAS Vrana Júliát, örökbefogadott lányukat, Szarvas Terézt és a szomszédos major kocsisát, Tabányi Pált megölték. Holttestüket a helyi postakocsis, Szikora Mihály fedezte fel, aki szolgálatba indulásakor látta, hogy füst gomolyog a csárdából, ő értesítette a területileg illetékes hatóságokat, a csendőrséget.

Az ügy azért is volt különösen kényes, mert két, köztiszteletben álló személynek, WEKERLE Sándornak, az akkori miniszterelnöknek és RAKOVSKY Istvánnak, az Állami Számvevőszék elnökének is voltak itt birtokai. (Ez utóbbi helyen történt a bűntény.) A hatóságok másnap értesítették gróf Andrássy Gyula belügyminisztert, aki teljes körű nyomozást rendelt el és a csendőrség mellett négy detektívet is kiküldött a helyszínre.

Az újságok már másnap közölték, hogy az elkövetők kóborló vándorcigányok voltak és a gyanú hamar rájuk is terelődött.

A bulvársajtóban a Nap újság először hamis adatokat írt a bűncselekmény áldozatairól, de részletesen beszámolt a boncolásról, hírt adva a Dános-pusztán élőkről. A cikk a szerző sajnálkozásával fejeződik be, hiszen SZARVAS Terézt - akinek néhány hét múlva lett volna az esküvője - menyasszonyi ruhában temették el. A cigányok vendégként érkeztek éjjel fél 11-kor, először a kocsissal végeztek. Szarvas István bemenekült a szobájába a puskájáért, az elkövetők utána mentek és több késszúrással megölték, majd SZARVAS Teréz mellén hét metszést ejtve, elvágta a torkát, de előtte megerősszakolták, attól félve, hogy szűzen átkot küld rájuk, majd végül a feleséget fojtották meg.

A csendőrség gyanúját még az is megerősítette, hogy NAVRATIL László monori csendőr őrmesterrel a gyilkosság napján egy cigányasszony közölte, hogy a Kolompár család gyilkosságra készül, valamint több tanú állította, hogy cigánykaraván hajtott át Albertirsa irányából Cegléd felé.

Preszly Loránd könyvéből kiderül, hogy ezen a környéken 1 fő csendőrtre 26,66 km² és 1923 fő esett.

A Népszava tudósítója azt írta, hogy a csendőrség lassan, körülményesen teszi a dolgát és a cigánykérdésről társadalmi vita bontakozott ki, ami éles kritikával illette a rendvédelmi szerveket és megpróbált viszályt szítani a testületek között.

A Budapesti Hírlap július 24.-ei száma azt taglalta, hogy mennyi cigány élt az Osztrák-Magyar Monarchiában abban az időben. A GAÁL György-féle tanulmány kb. 245 ezer cigány létszámát valószínűsíti a birodalomban, de ez is csak becsült adat, az 1893-as népszámláláskor a származásra, az 1900-as összeíráskor az anyanyelvre kérdeztek rá, ezek alapján mintegy 20 ezer vándorcigányt találtak, akik nem fizetettek adót, nem katonáskodtak, nomád életmódot folytattak.

Gaál György tanulmányában kifejtette, hogy telepeket, dologházakat, javító-nevelő intézeteket kell a cigányság számára létrehozni, liberális és drasztikus álláspontok vitáztak egymással.

ENDRŐDY Géza 1897-ben publikált könyvének címe: A bűnügyi nyomozás kézikönyve. A szerző rávilágított arra, hogy a cigányokra nem jellemző a gyilkosság, inkább a rablás, betörés, lopás, ezért kételkedtek a nyomozók kezdetben abban, hogy cigányok lettek volna az elkövetők. Az volt a véleményük, hogy a cigányok sohasem követnek el lopást olyan helyen, ahol férfiak tartózkodnak, pláne ha fegyverrel is rendelkeznek, de valószínűleg Endrődy sem gondolta, hogy az elkövetők nem lehetnek cigányok. A csendőrség ezután feltartóztatta a cigánykaravánokat, majd minden kóborlóban gyilkost véltek felfedezni.

A cigánykérdésben majdnem minden lap eltérően nyilatkozott, csak a Népszava vette pártfogásba őket, és azt írta cikkében: „A valódi gonosztevők szabadon garázdálkodnak, cigányokat és a baloldaliakat üldözi a csendőrség”.

A lap még azt is megszellőztette, hogy a kisebbségi hajsza indokolatlan, a közbiztonságon kéne javítani.

Kik a bűnösök tehát? A szociáldemokraták lapja hiába ostorozta a rendvédelmi szerveket, azok viszonylag hamar felderítették az elkövetőket, a bizonyítékok a cigányok bűnösségét bizonyították.

A Nap tudósítója megjegyezte hogy, a csendőrök a dánosi rablógyilkosság feltételezett tetteseit Kecskemét és Hajdúhadház környékén fogták el. A csendőrök szerint három a KOLOMPÁR, SZTOJKA és LAKATOS család követte el a gyilkosságokat. A nyomozást az is nehezítette, hogy a cigányok nem rendelkeztek hivatalos „hatósági” névvel, gúnynévvel illették őket.

Kolompár, Balog és Tuta beismerő vallomást tettek, mely szerint: „A dánosi kocsmában történt gyilkosságot nyolcan követték el. Este fél 11-kor érkeztek az ivóba, egy óra múlva be lett fejezve a dolog.”

Később visszavonta és azt is tagadta, hogy fegyvert viselt volna, de ez a verzió is megdőlt, mert Hajdúhadháznál az üldözés közben többször rálőtt a csendőrre. Ekkor került látótérbe Lakatos Róza Lina cigánylány, aki rávallott sajátjaira, vallomását kétkedve fogadták, sokan a képzelet szüleményének vélték.

Azonban nemcsak ez volt a perdöntő, hanem a bizonyítékok: véres balta, ujjlenyomat a poháron, a fülbevaló vezetett a megoldáshoz.

Az újjlenyomat kapcsán felmerül dr. Pekáry Ferenc személye, aki a londoni szabadságát kihasználva tanulmányozta a Scotland Yard munkáját, ahol néhány éve kezdték a daktiloszkópiát használni, ez nagyon megtetszett neki, és javasolta bevezetését nálunk. Magával hozta a szükséges eszközöket (gumihenger, festék) és az újjlenyomat-vizsgálatot bevezették Magyarországon.

Az elkövetők pere 1908. április 22-én kezdődött a pestvidéki bíróságon, a sajtó részletesen tudósított az eseményről.

1. tárgy, bizonyítékok bemutatása,

10. tárgy. Kispest csendőr őrmestere, OLÁH József tanúskodott, aki ismerte a banda tagjait, felismerte a jegyeiket, szólásaikat és a bűnjeleket lajstromba vette.

Szarvas Teréz tükrét Serdült Károly ismerte fel.

Platt Henrik ékszerész SZARVAS István óráját ismerte fel, nála cserélte be Szarvas István, aki vagyonos ember hírében állt.

SZARVAS Teréz barátnője, Kalmár Vilma egyértelműen azt állította, hogy Teréz mindig viselte a fülbevalót, holtan fekve azonban nem volt rajta.

10. tárgy, JÓNÁS István cigány zenész aki a fogházban ismerkedett meg az elkövetőkkel vallomásában azt állította, hogy kupecnek adva ki magát megkérdezte tőlük: "Hova rejtettétek a pénzt?" Válaszként azt kapta, hogy: „Magam sem találnék oda, odaveszett az örökre.”

16. tárgy. A testvérpárok bemutatása, a gyermekek szembesítése a szülőkkel, amely nem volt teljesen érzelemmentes.

20. tárgy. Az elkövetők életkorát egészségügyi szakértő bevonásával, a kor két kiváló szakembere, MADZSAR József, fogorvos és Török Aurél antropológus segítségével határozták meg. A két szakértőnek nem volt könnyű dolga az életkorok megállapítása tekintetében.

A Budapesti Hírlap 1908. május 15-ei száma beszámol az ujjlenyomatvizsgálat magyarországi alkalmazásáról.

1908. május 30-án ítélethozatalra került sor, feszült sajtófigyelem közepette.

A közvélemény akasztásos halálbüntetés kiszabását igényelte, ez azonban általános elképedésre elmaradt. Az eljáró bíró RÓNAY Kamill volt, aki idős korára, valamint a cigányság fajvadságára, műveletlenségére, megvetettségére apellált, ezzel indokolta a halálos ítélet elmaradását.

„Bár halálra egy sem lett ítélve, tekintettel, hogy a Fáraó népe” írta a korabeli sajtó.

A következő ítéletek születtek:

3 fő életfogytiglant kapott,

3 főnek 15 évig tartó fegyházbüntetést kellett letöltenie.

A többiek az elkövetésben való részvétel arányában kaptak 5, 6, 8 éveket. Az ítéletet a bíróság a lelkiismerete, tudása alapján hozta.

Az 1907. évi Dános-pusztai négyes gyilkosság első ízben világította rá a sajtó figyelmét az elkövetők etnikai hovatartozására. Az eset brutalitása miatt nagy port kavart fel, s egyúttal a cigányság helyzete, mint társadalmi probléma az érdeklődés homlokterébe került. Ám hathatós megoldási javaslattal egy politikai erő sem tudott fellépni, a cigányság szociális státuszának rendezetlensége hosszú évtizedeken keresztül fennállt, napjainkig ható következményekkel.

A haderő-átalakítás fejlesztései

Összesen 8 repülőgépet és 36 helikoptert vásárolhat a következő 10 évben a Magyar Honvédség - közölte Benkő Tibor honvédelmi miniszter az InfoRádió Aréna című műsorában. A szárazföldi képesség fejlesztésére 44 új és 12 használt Leopard 2-es harckocsit szereznek be. A katonák ruházatát, fegyvereit, valamint a haderőt is fejleszti a Magyar Honvédség. A korszerűsítést a kiképző repülőgépek beszerzésével kezdik - közölte az InfoRádió Aréna című műsorában a honvédelmi miniszter. „Ez a tízéves fejlesztési terv azt eredményezi, hogy a légierő teljes spektrumában kell, hogy elinduljunk; merev szárnyú repülőgépek, forgószárnyasok, légvédelmi rakétarendszerek, modernizált Gripenek.” Benkő Tibor elmondta, hogy különböző típusú repülőgépeket vásárolhatnak, összesen 8 darabot. „A honvédelmi és rendészeti bizottságtól megkaptuk a felhatalmazást, hogy három közepes csapatszállító repülőgépet szerezzünk be, kettő könnyű szállító repülőgépet, valamint három, kimondottan nehéz katonai eszközök szállítására alkalmas repülőgépet.” A Magyar Honvédség emellett lecseréli az orosz gyártmányú közepes szállítógepeket, valamint a harci helikoptereket is.

„Már megkötöttük a szerződést az Airbus-szal, ez húsz H-145-M könnyű, többcélú helikopter beszerzését jelenti, és megkötöttük a második ütemre is a megállapodást, amely 15 darab H-225 közepes, többcélú helikopter megvásárlására ad lehetőséget.” A helikoptereket kiképzésre, felkészítésre, kutatási, mentési feladatok végrehajtására és ha kell, a katasztrófhelyzetek kezelésére használják majd. A magyar pilóták tudására a békemissziós feladatokban is szükség van

- hangsúlyozta a honvédelmi miniszter. Benkő Tibor hozzátette, politikusokat is lehet szállítani állami légi közlekedési eszközökön, ilyennel jelenleg csak a honvédség rendelkezik. Így a miniszter szerint nincs abban kivetnivaló, ha egy politikus honvédelmi géppel utazik.

Egy katonai doktrínának megfelelően a honvédség 2003-tól csökkentette a szárazföldi képességét. Tavaly azonban a NATO bejelentette, hogy nehéz technikai eszközöket kell építeni. A Magyar Honvédség így ennek megfelelően igyekszik helyreállítani a szárazföldi kapacitásokat. „Ha Magyarország felajánlását a nehézdandár-képesség tekintetében 2028-ra prognosztizáljuk, akkor meg kell kezdeni ezeknek a technikai eszközöknek a beszerzését. Így ennek tükrében kötöttünk szerződést a negyvennégy Leopard-2 A7+, a legkorszerűbb harckocsi beszerzésére.” Benkő Tibor hozzátette: „A harckocsikat csak 2025-re gyárthatják le, addig is az eszközöket mással kell pótolni. Ezért tizenkét darab Leopard-2 A4-es harckocsit lízingelünk, hogy meg tudjuk kezdeni azonnal a személyi állomány kiválogatását, felkészítését, hogy mire megérkezik a 44 vadonatúj harckocsi, addigra egy kiképzett, felkészített állományunk legyen.”

Mindezek mellett a tüzerképességet is helyre kell állítani - jelentette ki a honvédelmi tárca vezetője. „Önjáró löveg beszerzést is terveztünk, szerződést kötöttünk 24 darab eszközre. Mindez a NATO-felajánlással teljes mértékben szinkronban van, és azt a célt szolgálja, hogy 2028-ra ez a szárazföldi képesség is rendelkezésre álljon. Nyilván ezt követően jönnek a harci és a szállító járművek.”

Benkő Tibor hangsúlyozta, hogy növelni kell a többi között a felderítő-, a tüzer- és a lövészképességeket is, a folyamat tehát nem áll meg.

Forrás: Bajtársi Hírlevél, 2019. március (BEOSZ)

Még a polgárőr is elégedetlen...

Sajnos itt ezen érintett térségben, jobbára a Természet és Környezetvédelmi Polg.-i Egyesület (OPSZ-alegység) „működik”. E polgárőrség működési területe (Bp., és a Budai Tájvédelmi Körzet), valamint a Duna-Ipoly Nemzeti Park egyes térrészeire szorítkozik. Amikor ezt hallottam berohantam az illetékes minisztérium államtitkárához és elmondtam neki,- hogy mindez mezőőri, és nemzeti parki-őri jogosítvány. Miért kell rátolni a polgárőrökre ezen hihetetlen diasporikus feladatkört? Adja ki nekem a vonatkozó törvényt, ill. minisztériumi utasítást. Régi barátságunkra való tekintettel sem tette maradéktalan módon kielégültté kíváncsiságomat, kollegális jellegű kérésemet. Régi kollegámat az illetékes NP-igazgatóját, -ehhez teljesen hasonlóan,- is „sikerült” vagy háromszor is zavarba hoznom. ...”A védett élőlények felbecsülhetetlenül fontosak!,, Ez ugyanis az ő 2- sz.-ú prioritásuk (Pl. Nagy-Kevélyi moha-telep, Péter-hegy). Ámde a perszonalizmus filozófiája szerint az oltalmazandó, megvédendő személyi vonatkozások, azaz „inkubálandó” emberi életek kiszolgáltatottságukban, veszélyeztetettségükben még ennyire, vagy talán még ennél is fontosabbak lehetnek.

Dr. Túrós A. volt főkapitány (ORFK), volt közbiztonsági főigazgató, belügyminiszter helyettes,, rendőrtábornok parancsnok panasza, hogy kevés ma a vidéki (külterület) közbiztonság, illetve inkább őhelyette Tóth alezredes elnökségi tag, (Bűnügyi Ellátási Igazgató fő.o. v. ORFK, volt Baranya megyei Rendőr Főkapitányság Közbiztonsági értékelő tisztje (Pécs) mondja ki a narratívát: 2017, márciusa, a „ megkésett külterületi tanyai intézkedésekről” (Forrás: "Nol" és „Várkapu Info”^ mégpedig a Markos-Nádas duó

prominense (Markos Alelnök jelenlétében. Tóth elnökségi tag elismerte tehát mindezt és így szólt: „ö bűnözéssel és a romló közbiztonsággal az egyéneknek is fel kell venni a harcol”. (Ráadásul ezen jogos érzelmi kitöréssel egy időben, ill. pár héttel rá a „Polgárőr. hu” hírportált is felszámolták valakik.).

Midőn vasárnap hajnalban írom e cikket, itt a Pilisben, -a Dunakanyarban, -korai 1/2 2-től egész % hétig (!) a CBA-centrumban rendületlenül szól a „betörésjelző” sziréna-hang. Nem igazán tolerálva mindezt felszedelőzködtem, és kétszer is kimentem az „érintett” CBA elé. Semmi. Kínomban leballagok a vasútállomásra (említvén a helyzetet az állomásfőnöknek), -de további „érintett helyekre” is,- de semmi. Sem járőrpár. Sem járőrkecse. Sem polgárőr. (Pedig az egyikőjük (OPSZ) úgy 110-115 méterre lakik mindettől (bal-filétől mérve). Közben kivirrad a hajnal. Kivirrad?)

Nemrégiben megalakult (Pilisvörösvár központtal) a fent említett „Várkapu Info”, azaz a Pilis híreinek világa. Nos ez a „világ” nemegyszer az ”alvilág” felé hajaz. Pedig rendőrei, rendőrtisztjei afféle rendes emberek. Sokszor jó beszélgetéssel voltam velük az őrsön. Nem ők tehetnek igazából ezen kiterjedten szerteágazó agglomerációs problémáról.

1979. Igencsak mély ködben,... A Pilis mélyén két csempész tárgyal. Hálózásukban épp ott „ejtőztem” egy galagonya-bokorban, de mindent jól hallottam.... Igen ám de a 70' -es évek legvégét írtuk...Mit tehettem? Node felmerül a kérdés. Mi változik? Mi változott?

Ám itt, és most, ma Pilisvörösvár, Perbál, Tinnye, Páty Csobánka, stb,... kistérsége „hírharsónájából” kiderül az, hogy számos község (Vörösvár, Perbál, Páty, Pomáz) „KÖVETELŐDZIK”,- HOGY LEGYEN ITT !!! végre-valahára rendőrkapitányság!

Hogy miért is? A Várkapu Info jelentése szerint, íme: Perbál és Tinnye között, valamint erre következően Páty közvetlen térségében,- 2018. február 21. és február 24.- én kísértetiesen hasonló körülmények között, -két fiatal szolgálattévő meghal, és oh' mily' véletlen, mindkettő pátyi szolgálatos, -azaz aktív polgárőr. És az egyik éppenséggel szolgálat (!) közben is halt el. Éspedig a szegény áldozat „tette mindezt” kísértetiesen hasonlóan (azaz közlekedési-közúti halálos balesetben,- (merényletben?). így a pátyi 8 tagú legénység két tagját tragikusan veszítette el, akik amúgy járőrpár is voltak egyben. Neveik: először Dudás Károly (1993-2017), majd Juhász József (1979-2017). A járőrpár tagjai közül az első (Dudás) elhunyt febr. 21. a második febr. 25.-én. Emlékezésül Csáki, Atilla szobrászművész 2018 tavaszán a Kossuth Lajos utcában /Páty önkormányzata emlékhelyet alkotott. Az űrs falára tehát felhelyezték emléktábláját, de mindez kevésbé segít a falun, azaz annak közbiztonságán, (e hírről Hájas Ágnes óvoda-pedagógusba „Pátyi Kurir” levelező külső szerkesztője értesítette a „Várkaput”.)

Időpontok szerinti további analízis: A temetés környékén adáz kezek a Ravatalozót is tönkre zúzták, bűnöző, vandál kezeikkel. így e helyet fel kell újítani, de teljesen. Ezt felpanaszolta a polgármester, majd meg is tette. Ama ravatalozó „szétrobbasztása”, majd nemsokára rá egy holttest fellelése egy szántóföldön (Vörösvár), éles fegyverrel való lövöldözés (Budaörs,-Völgy utca), trafóház értelmetlen szétverése (Pilisvörösvár), benzinkút nappali kirablása (Pilisvörösvár), kétszeres értelmetlen polgárőr-halál/Páty, és még megyen ez így tovább?

Milyen e régióban a közbiztonság, tehetnénk fel e kényelmetlen kérdést. Erre a „csípős” kérdésre rutinnal válaszolt az establishment. Az ogy. képviselő rutinos válaszokat adott, de minő fintora a sorsnak éppen a Kossuth utcai (93-as szám)- ott voltam-,emléktábla-elhelyezésnél

történt e kínos dialógus. A jelenlévő és tisztelgő Király M. pár. legalább két lábbal állt a helyi valóságban, itt a pilisi problématerengben. Azóta, két éve-, két fekete zászló ott leng ama rendőrség épületén (tegnap láttam). Így az ő őszinte értékelését el lehet fogadni.

Ámde e kérdésfeltevés nem jogos? Nem kellene -e a vidékért a Piliserdőért, valahol tenni valamit, Pl. csendőrőrsök felállításával, példának okáért kezdetben talán éppen itt, valahol a Pilis- Budapest agglomerációban?

De mik a szerves előzmények?

A községben ekkoriban Wiedermann Gábor szocib. polgármester volt az önkormányzati „székben”. „Árnyai”; Nagy Ferencné (szoclib), meg Sági és Michels nevűek. Az események alátámasztása 2009-2010 között történhetett. Az illetők a mai vezetés ellen szavazva, ám választást veszítve/negligálva következetesen „cickányként” futkároztak a Népszavához és az azóta megszűnt „Népszabadsághoz”. 2018-ban már a FIDESZ kézbe veszi a dolgot, és egy ottani egy.-i képviselő avat emléktáblát (mint fentebb már említettük) az ottani rendőrségen. Muszáj ezt pártpolitikailag cselekedni, nem lehetne-e mégiscsak szigorúan ama szakmaiság (vidéki csendőrőrsök) kezébe adni? Mégpedig: híven-becsülettel-vitézül!

László Péter Sándor

tb. csendőrfőhadnagy

GYÁSZHÍR

Szomorú szívvel közöljük, hogy
vitéz nemes békéi KOÓS OTTÓ

m. kir. százados, ny. alezredes küzdelmes életének 104.
évében családja körében hazatért Teremtőjéhez.

Drága emléke szívünkben él, nyugodjék békében!

104 éves korában, március 5-én elhunyt vitéz nemes békéi
Koós Ottó. Ő volt a legidősebb Ludovikás tiszt.

Koós Ottó 1915. december 3-án született Becsben. Édesapja honvédtisztként küzdött a Nagy Háborúban, később tábornokként szolgált. Magától értetődött, hogy fiai, Ottó és Béla a tiszti hivatást választják életpályául, míg leánytestvérük, Margit, katonatiszthez megy nőül. Miután elvégezte a pécsi Zrínyi Miklós Főreáliskolát, Koós Ottó felvételt nyert a Ludovika Akadémiára. Huszonkét évesen, 1938. augusztus 20-án avatták gyalogos hadnaggyá, és édesapja egykori ezredénél, a székesfehérvári magyar királyi „Szent István” 3. honvéd gyalogezrednél kezdte meg csapattiszti szolgálatát. Részt vett a felvidéki bevonulásban és a kárpátaljai hadműveletekben. 1940. május 1-jén léptették elő főhadnaggyá. 1941 őszén önként jelentkezett harctéri szolgálatra, és a 33/III. zászlóalj 7. századának parancsnokaként vonult el a megszállt ukrán területekre. A következő év február 15-én megsebesült. Gyógykezelését és egészségügyi szabadságát követően 1942. október 30-án vette át a 3/I. zászlóalj nehézfegyver (kiképző) századának parancsnokságát. A 3. gyalogezred közvetlen aknavetőszázadának századparancsnoka volt 1943. február 1-jétől, miközben az ezred tartalékos tiszti iskolájának parancsnoka is volt. 1944. január 1-jén kapta meg századosi rendfokozatát.

1944. augusztus 10-én százada élén elvonult a magyar 1. hadsereg Kárpátok előterében levő hadműveleti területére. Október 21-én bízták meg a 3/111. zászlóalj parancsnokságával, de katonáival pár nap múltán szovjet hadifogságba esett. A katonai bíróság, mint megszálló és partizánvadász alakulat parancsnokát, koholt vádak alapján ítélte el huszonöt évi, javító-nevelő munkatáborban letöltendő szabadságvesztésre 1950. december 30-án.

Több lágert is megjárta, 1955. november 20-án fogvatartói átadták a magyar igazságügyi szerveknek, s 1956. október 8-án - 4364 nap fogság után - szabadult a budapesti gyűjtőfogházból. Fogsága idején összes közeli hozzátartozóját elveszítette. Édesanyját szovjet katonák lötték agyon, nővére és annak családja 1945 elején halt meg tragikus körülmények között, egyedül menyasszonya várta haza.

Rendfokozatát 1991. március 15-én kapta vissza, egyúttal őrnaggyá, majd alezredessé léptették elő.

A temetésen részt vettek és a sírnál koszorút helyeztek el a M.Cs.B.E. elnökségének tagjai v. Ságvári Pál elnök, Tóth Csaba alelnök, v. Dr. Gulyás István, v. Apáti Péter, v. Matolcsy András.

Halotti beszéd!

„Látjátok feleim szemetekkel mik vagyunk?

Por és hamu vagyunk.

Emlékeink szétesnek, mint régi szövetek,”

Ahogy Márai megírta

Ez történt most veled.

Koós Ottó bajtársunk
Kemény ember voltál,
De a lelked gazdag
S zengett mint az zsoltár.

Majd fogóságba estél
S a szörnyű rabságban
Tizenkét és fél év
A Gulág poklában.

Jó isten veled volt
Új életet kezdtél
Hittel, imádsággal
Boldog ember lettél.

Most ez semmivé lett
Vár rád örök állom
Százhárom év után
Megpihenni vágyol.

Bús tavasz sóhaja
Sír koporsód felett,
Már a túlsó partról
Integet a kezed.

Szent magyar hazánkért
Fegyverrel harcoltál,
Vad csaták tüzeiben
Vitézül helyt álltál.

Átvészelted azt is
Hazajöttél végre
Másfél év börtön várt
A sok szenvedésre.

Teremté magadnak
Egy álmvilágot
Feleség és gyermek
Mellette barátok.

Nem hallhatjuk többé
Vidám, kedves hangod
Búcsúznak tőled a
A hazai harangok.

Érzem látsz bennünket
Itt vagy köztünk érzem,
De nem szólhatsz hozzánk
Hiába is kérem.

Kedves jó Bajtársunk
Immár Isten veled,
Ölelje magához
Az Úr a lelkedet!

v. Dr. Gulyás István
verse

Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület

kiemelt hírei, eseményei

2019. január, február, március

Január 21.

Elnökségi ülést tartottunk Budapesten a Kerepesi úti HM objektumban. Napirend szerint véglegesítettük a 2019. évi Csendőrnapi tartalmi, szervezeti, személyi kérdéseit.

Megfelelő terem hiány miatt február 16-ról 23-ra tettük a Csendőrnapi megrendezését. Kijelöltük a személyi felelősöket. (Tábori lelkészünk betegsége miatt egyházi szolgálatra Mészáros László lelkész alezredest kértük fel a Magyar Honvédség Protestáns Tábori Püspökség-től. Díszőrség, csapatzászló, koszorúzás rendje, elismerések, előadás a csendőrségről (Vincze Gábor)

Elnökségi ülésünkön meghívott vendégként tájékoztatót tartott Esküdt Lajos ny. ezredes a HM -BEOSZ 2019 évi pályázati lehetőségekről (működési költségek támogatására és eszköz beszerzésre) Szigorú pénzügyi elszámolás mellett a BEOSZ tagegyesületei pályázhatnak a honvédelem és katonai hagyományok ápolására vonatkozó célkitűzések támogatására. Az elnökség döntése, a MCSBE jelentkezik a kiírt pályázatra.

Február 6-10

Budapesten a BEOSSZ-nál egyeztettük a pályázati kiírás anyagait, A működési támogatásra a pályázatot időben megküldtük.

Február 11-március 2

A Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Kollégium Civil Szervezetek Ügyeiben Eljáró Csoport részére az un. Hiánypótlással együtt Dr. Horváth László elnökségi tagunk közreműködésével megküldtük a 2018. november 29-i tisztújító küldöttgyűlés bekért dokumentációit. (Alapszabály, Beszámoló jelentések, tisztségelfogadó nyilatkozatok 11+3 fő,)

Részt vettünk az 1945 február 12.-i Budavári kitörés emlékére szervezett szentmisén a budavári Mátyás templomban valamint a Hadtörténeti Intézet díszudvarán rendezett megemlékezésen. Felkértük a tb. csendőrörsöket településeik helyi megemlékezések megtartására.

Február 15

NAV részére elektronikus úton megküldtük a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület 2018. évi adóbevallását, valamint befizettük a BEOSZ részére a 2019. évi tagegyesületi hozzájárulást (tagdíjat, 42.750 forint) Időben és rendben leadtuk a BEOSZ elnökség felé a kiírt pályázati anyagokat.

Február 23

A m. kir. Csendőrség születésének 138.-ik évfordulójának tiszteletére Budapesten ünnepi csendőrnapot tartottunk. Részletes beszámoló a Csendőrnapi Budapest című tudósításban (Magyar Csendőr 2019 1. szám és a Hadak Útján (Canada) 2019 január- február-március szám 21-22-ik oldalon olvasható.

Március 22

vitész nemes békéi Koós Ottó m. kir. százados, ny. alezredes egyesületünk legidősebb tagja küzdelmes életének 104.-ik életévében Barcson családja körében hazatért Teremtőjéhez. Búcsúztatása 11 órákkor Székesfehérváron a római katolikus egyház szertartása szerint, katonai tiszteletadással történt. Elhunyt bajtársunkért a temető kápolnájában de. 10 órákkor gyászmisét tartottak. A szertartáson a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesületet vitész Ságvári Pál ny. alezredes, elnök, Tóth Csaba ny. rendőralezredes alelnök, vitész Dr. Gulyás István és vitész Apáti Péter elnökség tagjai, vitész Matolcsi András és Újházi Simonné képviselték. Dr. Gulyás István Egyesületünk nevében saját költeményét mondta el a sírnál

Március 27

A BEOSZ pályázattal kapcsolatos banki ügyek, igazolások intézése a Kereskedelmi és Hitelbanknál Budapesten.

A Budapest Környéki Törvényszék végzéssel elfogadta a 2018. november 29-i küldött gyűléssel kapcsolatos igazolásokat, azok bírósági bejegyzése megtörtént.

Március 31

Lapzárta, Magyar Csendőr 2019. 1. szám kéziratok leadása egyeztetése a nyomdával

Köszönet

A 2018 évre bankszámlánkra megküldött 820.000 forint adományhoz előző lapzárta után beérkezett 15.000 forint Bálint Csaba tb. csendőr őrsparancsnok bajtársunktól Tatóról. Köszönjük minden átutalt pénzüsszeget (tagdíjat, adományt) a m. kir. Csendőrség hagyományainak ápolására fordítjuk!

Könyvajánló

Csendőrsorsok 1945 után az állambiztonsági és népbírósi iratok tükrében Szerző: Vincze Gábor történész Ópusztaszer

A tanulmány könyv alakban 2019. június hónapban kerül a nemzeti könyvesboltokba.

Tájékoztató:

A Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület 2019. május 15–30. között küldött gyűlést tart a Kerepesi úti HM objektumban (BEOSZ tanácsterem) A meghívókat, küldött igazolványokat postán küldjük. Május hónapban katonai tiszteletadás mellett megkoszorúzzuk Feri Oszkár mártír csendőraltábornagy és tisztársainak emlékhelyét Budán a Kiss János altábornagy utcában.

Híven, becsülettel, vitézül!

Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnökség

Móra László

Büszke vagyok!

Ezer év követje vagyok,
ősapáim ősi földjén
Ezer éve szántogatok.
A lelkem is ezeréves.
Voltam nemes, voltam béres.
Voltam küllő, máskor kerék,
Gémeskúton kőnehezék;
Meghajszolt vad, bús árva rab,
Égő könnycsepp, rút sárdarab.
Álltam gátat török ellen.
Labanccal is verekedtem.
Piavénál haldokoltam ...
Trianonban martir voltam ...
— Mind azért, mert magyar voltam!

Föltámadtam! Újra élek!
A napfényből jussot kérek!
Harsonázva, nem titokban:
Új ezredévet nyitottam!
Szikrát szítok, — hogy tűz legyek!
Kardot verek, kaszát fenek,
Menetelek napkeletre
Hitet tenni a keresztre,
Ős hazában, dacos dallal,
Amerre a szélvész nyargal
Hadak élén ott vágatok.
Vérem kell: hát vért is adok.
Nevem, lelkem újra ragyog.
Büszke vagyok, magyar vagyok!

Forrás: Csendőrségi Lapok 1942. június 1.

Fotók a m. kir. csendőrség életéből

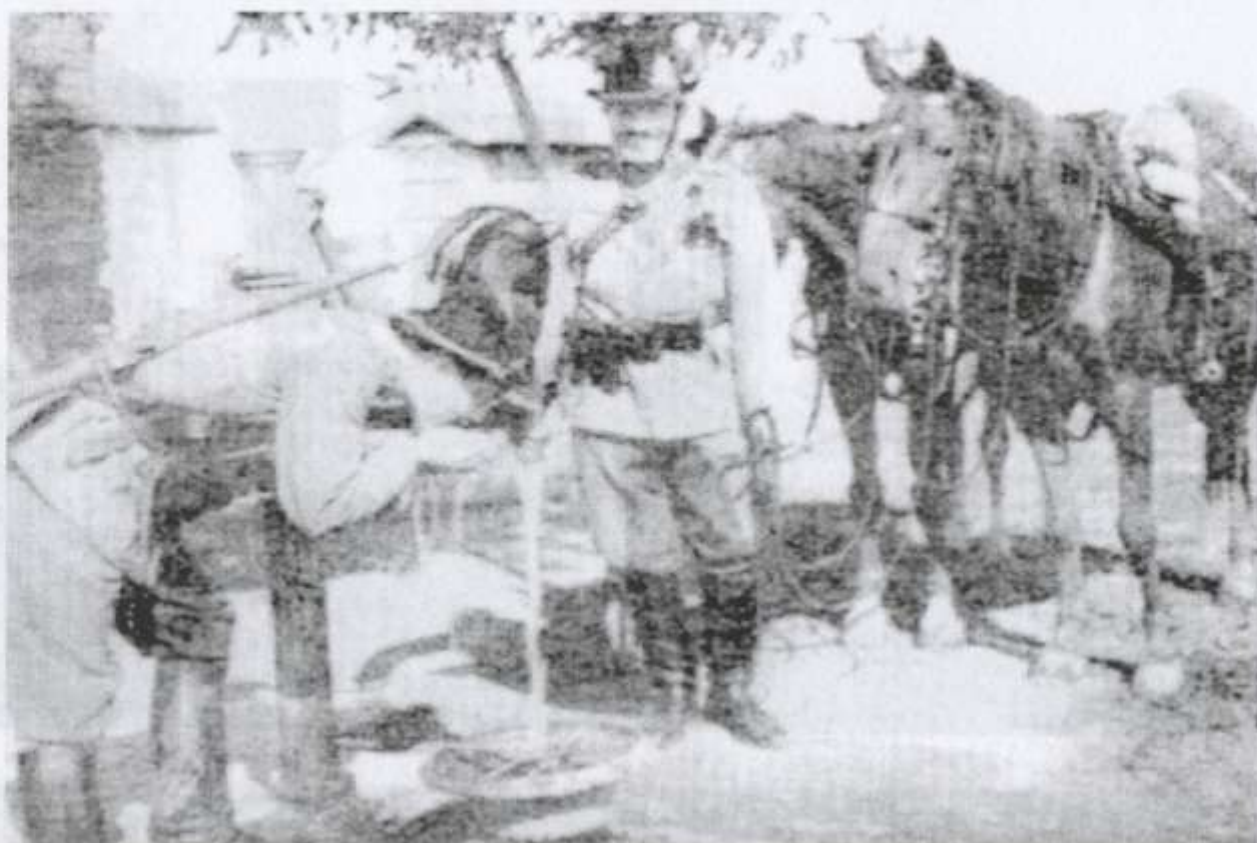

Bajtársaink Kolozsváron

Dunaszerdahelyi csendőrös 1944.

Fotók a m. kir. csendőrség életéből

Pihenő a kútnál

Csendőrök járőrben

Fotók a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesületről

Csendőrnapon

Csendőrnapon

A Magyar Csendőr

Szélbe, ködbe, sárba, hóba
A nagy országutat rója —
Sasszemével messze kémlel,
S meg-meglibben kakastolla.

Széles vállán töltött puska,
Szuronyával napfény játszik —
Arcán: erő, bátorság ül, —
Elszánt és hú — mindhalálig.

Kint portyázik éjjel-nappal.
Aki bűnös, fut előle.
Ha megdördül kemény hangja:
Bárány lesz a kocsma hőse.

A kis falu fáradt népe
Nyugodtan dől vánkosára:
Kakastollas őrzi álmát,
Magyar csendőr vigyáz rája.

Vályi Nagy Géza

Beküldte: vitéz Apáti Péter

Tartalomjegyzék

Születésnap köszöntő	3
Csendőrnapi Budapest	8
Csendőrnapi tiszteletadás	11
Csendőr hősökre emlékezünk	14
Elhallgatott történelem	16
A budai kitörés	31
Az egyetemi rohamzászlóalj kitörése	34
Kitörési emléktúra	40
Emlékeim szeretett csendőr nagyapámról	44
A csendőrség megítélése	47
A haderő átalakítás fejlesztései	53
Még a polgárőr is elégedetlen	55
Gyász hír	59
Halotti beszéd	61
Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület hírei	62
Büszke vagyok	65
Fotók a m. kir. Csendőrség életéről	66
Fotók a MCSBE életéből	68
A Magyar Csendőr	70

Csendőreskü.

En, ünnepélyesen esküszöm a mindenható Istenre, hogy Főméltóságú vitéz nemes nagybányai **HORTHY MIKLÓS**, mint Magyarország törvényesen megválasztott kormányzója, a magyar alkotmány s hazánk szentesített törvényei iránt hűséggel és hódolattal viseltetem.

Esküszöm, hogy kötelességeimet, mint m. kir. csendőr (csendőrtiszt) a közrend, a közcsend és a közbiztonság szolgálatában az idevonatkozó utasítások szerint, mint katoná pedig a haditörvények és szabályok szerint mindenkor és mindenben teljesítem, haza- és nemzetellenes vagy olyan irányzat szolgálatába, amely a hadsereg vagy a csendőrség katonái fegyelmét aláásni igyekszik, nem lépek, semmiféle titkos társulatnak nem vagyok és nem leszek tagja, minden körülmények között csak a szolgálat, a kormányzó és az állam javát moszdítom elő, a törvénynek, előjáróim és feljebbvalóim parancsainak és meghagyásainak készséggel engedelmeskedem és a szolgálati titkot híven megőrzöm.

Isten engem úgy segítjen, AMEN!

Magyar Csendőr Induló

*Édes Hazám, magyar róna,
Magyar erdő, magyar rét
Téged járlok éjjel nappal.
Télen nyáron nagyon rég.
Népem biztonságát őrzöm,
Megrendíthetetlenül
Érted élek, érted halok
Magyar népem egyedül,
Érted élek, érted halok
Híven, Becsülettel, Vitézül!*